I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2021/1883

(2021. gada 20. oktobris)

par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 2009/50/EK

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 79. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([1]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([2]),

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ([3]),

tā kā:

(1) Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumā "Eiropa 2020 stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei" Savienībai ir izvirzīti mērķi kļūt par ekonomiku, kas balstīta uz zināšanām un inovāciju, samazināt administratīvo slogu uzņēmumiem un nodrošināt labāku atbilsmi starp darbaspēka piedāvājumu un pieprasījumu. Minētajā paziņojumā norādīts, ka ir vajadzīga visaptveroša darbaspēka migrācijas politika un labāka migrantu integrēšana. Pasākumi augsti kvalificētu darba ņēmēju no trešām valstīm uzņemšanas atvieglošanai ir jāaplūko šādā plašākā kontekstā.

(2) Kā norādīts Eiropadomes 2014. gada 26. un 27. jūnija sanāksmes secinājumos, lai Eiropa joprojām būtu pievilcīgs galamērķis talantiem un prasmēm, tai jāiesaistās globālajā sacensībā par talantīgiem cilvēkiem. Tādēļ būtu jāizstrādā stratēģijas, lai radītu pēc iespējas plašākas iespējas likumīgai migrācijai, tostarp būtu jāracionalizē spēkā esošie noteikumi.

(3) Komisijas 2015. gada 13. maija paziņojumā "Eiropas programma migrācijas jomā" tiek aicināts izveidot pievilcīgu Savienības mēroga shēmu augsti kvalificētiem trešo valstu valstspiederīgajiem un norādīts, ka ir jāpārskata Padomes Direktīva 2009/50/EK ([4]), lai sekmētu Savienības spēju efektīvāk piesaistīt talantus, tādējādi risinot gan Savienības demogrāfiskās problēmas, gan darbaspēka un prasmju trūkumu Savienības ekonomikas svarīgākajās nozarēs.

([1]) OV C 75, 10.3.2017., 75. lpp.
([2]) OV C 185, 9.6.2017., 105. lpp.
([3]) Eiropas Parlamenta 2021. gada 15. septembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2021. gada 7. oktobra lēmums.
([4]) Padomes Direktīva 2009/50/EK (2009. gada 25. maijs) par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos (OV L 155, 18.6.2009., 17. lpp.).

Aicinājums pārskatīt minēto direktīvu ir atkārtoti pausts Komisijas 2020. gada 23. septembra paziņojumā "par jaunu Migrācijas un patvēruma paktu", kurā norādīts, ka ES zilās kartes reformai "ir jārada faktiska ES pievienotā vērtība, piesaistot prasmes ar iedarbīgu un elastīgu ES mēroga instrumentu".

(4) Eiropas Parlaments 2016. gada 12. aprīļa rezolūcijā ([5]) aicināja īstenot vērienīgu un mērķtiecīgu Direktīvas 2009/50/EK, tostarp tās piemērošanas jomas, pārskatīšanu.

(5) Ir jāreaģē uz problēmām, kas apzinātas Komisijas 2014. gada 22. maija paziņojumā par to, kā tiek īstenota Direktīva 2009/50/EK. Savienībai būtu jācenšas izveidot pievilcīgāku un efektīvāku Savienības mēroga shēmu augsti kvalificētiem darba ņēmējiem no trešām valstīm. Būtu vēl vairāk jāsaskaņo Savienības pieeja šādu augsti kvalificētu darba ņēmēju piesaistīšanai, un šajā sakarā ES zilajai kartei būtu jākļūst par galveno instrumentu, nodrošinot ātrākas procedūras, elastīgākus un iekļaujošākus uzņemšanas kritērijus, kā arī plašākas tiesības, tostarp atvieglotu ES iekšējo mobilitāti. Tā kā tas būtu saistīts ar būtiskām izmaiņām Direktīvā 2009/50/EK, minētā direktīva būtu jāatceļ un jāaizstāj ar jaunu direktīvu.

(6) Būtu jāizveido skaidra un pārredzama Savienības mēroga uzņemšanas sistēma augsti kvalificētu darba ņēmēju no trešām valstīm piesaistīšanai un paturēšanai Savienībā, kā arī minēto darba ņēmēju mobilitātes veicināšanai. Šo direktīvu būtu jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai trešās valsts valstspiederīgā uzturēšanās sākotnējais nolūks ir augsti kvalificēta nodarbinātība vai tas ir cits nolūks, kuru vēlāk maina uz augsti kvalificētas nodarbinātības nolūku. Ir jāņem vērā dalībvalstu prioritātes, to darba tirgu vajadzības un to uzņemšanas spējas. Šai direktīvai nebūtu jāskar dalībvalstu kompetence augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā izsniegt valsts uzturēšanās atļaujas, kas nav ES zilās kartes. Turklāt šai direktīvai nebūtu jāietekmē ES zilās kartes turētāju iespēju izmantot papildu tiesības un labumus, kas paredzēti ar šo direktīvu saderīgos valsts tiesību aktos.

(7) Dalībvalstīm būtu jānodrošina vienlīdzīgi konkurences apstākļi starp ES zilajām kartēm un valsts uzturēšanās atļaujām augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos attiecībā uz procesuālajām tiesībām un tiesībām uz vienlīdzīgu attieksmi, procedūrām un piekļuvi informācijai. Jo īpaši dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka ES zilās kartes turētājiem un viņu ģimenes locekļiem piešķirto procesuālo garantiju un tiesību līmenis nav zemāks par valsts uzturēšanās atļauju turētājiem paredzēto procesuālo garantiju un tiesību līmeni. Turklāt dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka ES zilās kartes pieteikuma iesniedzēji nav mazāk labvēlīgā situācijā nekā valsts uzturēšanās atļaujas pieteikuma iesniedzēji attiecībā uz darba devēju atzīšanas procedūrām un ka viņiem netiek prasīts maksāt lielākas maksas par pieteikuma izskatīšanu. Visbeidzot, dalībvalstīm attiecībā uz ES zilo karti būtu jāiesaistās tāda paša līmeņa informatīvos, veicināšanas un reklāmas pasākumos kā attiecībā uz valsts uzturēšanās atļaujām, piemēram, sniedzot informāciju valstu tīmekļa vietnēs par likumīgo migrāciju, rīkojot informācijas kampaņa un sniedzot kompetentajām migrācijas iestādēm paredzētas mācību programmas.

(8) Lai nostiprinātu un veicinātu ES zilās kartes shēmu un lai piesaistītu augsti kvalificētus darba ņēmējus no trešām valstīm, dalībvalstis tiek mudinātas pastiprināt reklamēšanas pasākumus un informācijas kampaņas par ES zilo karti, tostarp attiecīgā gadījumā uz trešām valstīm mērķētus pasākumus un kampaņas.

(9) Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstis nedrīkst pieļaut diskrimināciju dzimuma, rases, ādas krāsas, etniskās vai sociālās izcelsmes, ģenētisku īpašību, valodas, reliģijas vai pārliecības, politisko vai jebkādu citu uzskatu, piederības mazākumtautībai, mantiskā stāvokļa, izcelsmes, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ, kā noteikts Padomes Direktīvās 2000/43/EK ([6]) un 2000/78/EK ([7]). Lai nediskriminēšanas princips būtu efektīvs, ES zilās kartes turētājiem būtu jāvar prasīt tiesību aizsardzību un iesniegt sūdzības, kā paredzēts valsts tiesību aktos, ja viņi saskaras ar jebkāda veida diskrimināciju, tostarp darba tirgū.

(10) Ņemot vērā *Eurostat* 2020. gada 21. februāra ziņojumu *Hard-to-fill ICT vacancies: an increasing challenge* (Grūti aizpildāmas IKT vakances – pieaugošs izaicinājums) un tā secinājumus attiecībā uz plaši izplatīto augsti kvalificētu darba ņēmēju trūkumu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju (IKT) jomā dalībvalstu darba tirgos, augstākās profesionālās prasmes būtu jāatzīst par līdzvērtīgām augstākās izglītības kvalifikācijai pieteikšanās ES zilajai kartei

([5]) OV C 58, 15.2.2018., 9. lpp.

([6]) Padomes Direktīva 2000/43/EK (2000. gada 29. jūnijs), ar ko ievieš vienādas attieksmes principu pret personām neatkarīgi no rasu vai etniskās piederības (OV L 180, 19.7.2000., 22. lpp.).

([7]) Padomes Direktīva 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 2.12.2000., 16. lpp.).

nolūkos attiecībā uz divām augstākajām pozīcijām: informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomas vadītāji (Starptautiskās standartizētās profesiju klasifikācijas (*ISCO-08* klasifikācija 133) un informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomas vecākie speciālisti (*ISCO-08* klasifikācija 25). Tā kā bakalaura grāda iegūšanai ir vajadzīgi vismaz trīs gadi, attiecīgajam prasītās profesionālās pieredzes periodam vajadzētu būt trīs gadiem. Minētā perioda ilgums ir pamatots arī, ņemot vērā straujo tehnoloģiju attīstību IKT nozarē un darba devēju mainīgās vajadzības.

(11) Dalībvalstis tiek mudinātas atvieglot augstāko profesionālo prasmju novērtēšanu un validēšanu ES zilās kartes vajadzībām.

(12) Lai saskaņā ar šo direktīvu atzītu profesionālo pieredzi citās darbības jomās, ir paredzēts, ka šīs Direktīvas pielikumā izklāstīto profesiju sarakstu varētu grozīt, jo īpaši pēc Komisijas veiktiem novērtējumiem par šādu grozījumu nepieciešamību, citu avotu starpā pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju par vajadzībām to darba tirgos. Komisijai šāds novērtējums būtu jāveic reizi divos gados.

(13) Attiecībā uz pielikumā neuzskaitītajām profesijām dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai pieņemt ES zilās kartes pieteikumus, pamatojoties uz pierādījumiem par augstākajām profesionālajām prasmēm, kuras apliecina vismaz piecu gadu profesionālā pieredze līmenī, kas līdzvērtīgs augstākās izglītības kvalifikācijai, un kuras ir svarīgas attiecīgajā profesijā vai nozarē, kas noteikta darba līgumā vai saistošā darba piedāvājumā.

(14) Augsti kvalificētas nodarbinātības jēdziens nozīmē ne vien to, ka nodarbinātajai personai ir augsta līmeņa kompetence, kuru apliecina augstākā profesionālā kvalifikācija, bet arī to, ka tiek uzskatīts, ka darbā, ko paredzēts strādāt, šāda kompetence ir pēc būtības nepieciešama. Kaut arī mūsdienu darba tirgū tieša saikne starp kvalifikāciju un darbu netiek vienmēr un obligāti prasīta, ar augsti kvalificētu darbu saistītajiem uzdevumiem un pienākumiem vajadzētu būt tik specializētiem un sarežģītiem, ka minēto pienākumu veikšanai vajadzīgais kompetences līmenis parasti tiek saistīts ar izglītojošu programmu pabeigšanu un tā rezultātā iegūtu kvalifikāciju Starptautiskās standartizētās izglītības klasifikācijas (*ISCED*) 2011 6., 7. un 8. līmenī vai – attiecīgā gadījumā – daudzējādā ziņā līdzvērtīgās Eiropas kvalifikāciju ietvarstruktūras (EKI) 6., 7. un 8. līmenī saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, vai – konkrētām profesijām – ar salīdzināmām augstākajām profesionālajām prasmēm.

(15) Šai direktīvai nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 79. panta 5. punktu noteikt uzņemšanas apjomu trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri to teritorijā ierodas no trešām valstīm, lai meklētu darbu. Uz šāda pamata dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai vai nu ES zilās kartes pieteikumu uzskatīt par nepieņemamu, vai to noraidīt.

(16) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES ([8]) 2. panta a) punktā noteiktajiem starptautiskās aizsardzības saņēmējiem ir plašas tiesības, tostarp piekļuve darba tirgum dalībvalstī, kas viņiem piešķirusi starptautisko aizsardzību. Lai uzlabotu viņu iespējas darba tirgū visā Savienībā, starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, kas ir augsti kvalificētas personas, vajadzētu būt tiesīgiem pieteikties ES zilajai kartei dalībvalstīs, kas nav tā dalībvalsts, kura tām piešķirusi starptautisko aizsardzību. Minētajās citās dalībvalstīs tām būtu jāpiemēro tādi paši noteikumi kā jebkuram citam trešās valsts valstspiederīgajam, uz ko attiecas šīs direktīvas darbības joma, un šai direktīvai nebūtu jāietekmē to statuss tajā dalībvalstī, kura tām piešķirusi starptautisko aizsardzību. Starptautiskās aizsardzības saņēmēji ir tiesīgi pieteikties ES zilajai kartei arī tajā dalībvalstī, kura viņiem ir piešķirusi starptautisko aizsardzību. Šādos gadījumos juridiskās skaidrības un saskaņotības labad šīs direktīvas noteikumus par vienlīdzīgu attieksmi un ģimenes atkalapvienošanos nevajadzētu piemērot. Minētās tiesības arī turpmāk būtu jāreglamentē saskaņā ar patvēruma *acquis* un, attiecīgos gadījumos, saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/86/EK ([9]).

([8]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 337, 20.12.2011., 9. lpp.).

([9]) Padomes Direktīva 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.).

(17) Atbildības par starptautiskās aizsardzības saņēmējiem nodošana neietilpst šīs direktīvas darbības jomā. Aizsargātā statusu un ar starptautisko aizsardzību saistītās tiesības nevajadzētu uz ES zilās kartes izsniegšanas pamata nodot citai dalībvalstij.

(18) Lai atvieglotu neatkarīgu ES iekšējo mobilitāti un saimniecisko darbību augsti kvalificētiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kam piešķirtas brīvas pārvietošanās tiesības, šādiem trešo valstu valstspiederīgajiem būtu jāpiešķir piekļuve ES zilajai kartei saskaņā ar tādiem pašiem noteikumiem kā jebkuram citam trešās valsts valstspiederīgajam, uz kuru attiecas šīs direktīvas darbības joma. Šīs tiesības attiecas uz personām, kurām ir tiesības brīvi pārvietoties, pamatojoties uz ģimenes saitēm ar Savienības pilsoni saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem, un tās būtu jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai attiecīgais Savienības pilsonis, ir izmantojis pamattiesības brīvi pārvietoties un uzturēties saskaņā ar LESD 21. pantu un vai attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais vispirms bija ES zilās kartes turētājs vai izmantoja tiesības uz brīvu pārvietošanos. Tādējādi šādiem ES zilās kartes turētājiem vajadzētu būt tiesīgiem iesaistīties augsti kvalificētā nodarbinātībā, doties komandējumos uz dažādām dalībvalstīm un tajās apmesties neatkarīgi no tā, vai trešās valsts valstspiederīgais pavada attiecīgo ES pilsoni. Tiesībām, ko šādi trešo valstu valstspiederīgie iegūst kā ES zilās kartes turētāji, nevajadzētu skart tiesības, kuras viņiem pienākas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/38/EK ([10]). Juridiskās skaidrības un saskaņotības labad saistībā ar ģimenes atkalapvienošanos un vienlīdzīgu attieksmi par prevalējošiem būtu jāuzskata Direktīvas 2004/38/EK noteikumi. Visi šīs direktīvas noteikumi par tiesību uz brīvu pārvietošanos saņēmējiem būtu jāpiemēro arī attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kuru tiesības uz brīvu pārvietošanos ir vienlīdzīgas Savienības pilsoņu tiesībām, ko paredz nolīgumi vai nu starp Savienību un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un trešām valstīm, no otras puses, vai starp Savienību un trešām valstīm.

(19) Šo direktīvu nevajadzētu piemērot trešo valstu valstspiederīgajiem, kas piesakās uz uzturēšanos dalībvalstī kā pētnieki, lai īstenotu pētniecības projektus, jo uz šādām personām attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/801 ([11]), ar ko tika ieviesta īpaša procedūra trešo valstu valstspiederīgo uzņemšanai pētījumu veikšanas nolūkā, darbības joma. Tomēr trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri uzturas likumīgi un ir uzņemti saskaņā ar Direktīvu (ES) 2016/801, vajadzētu būt tiesīgiem pieteikties ES zilajai kartei saskaņā ar šo direktīvu. ES zilās kartes turētājiem, kuri uzturas likumīgi, arī vajadzētu būt tiesīgiem pieteikties uz uzturēšanos pētnieka statusā saskaņā ar Direktīvu (ES) 2016/801. Lai nodrošinātu šādu iespēju, Direktīva (ES) 2016/801 būtu attiecīgi jāgroza.

(20) Lai gan šī direktīva netiek piemērota trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri piesakās uzņemšanai Savienībā kā uzņēmuma ietvaros pārcelti darbinieki saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/66/ES ([12]), tomēr uzņēmuma ietvaros pārceltiem darbiniekiem, kas likumīgi uzturas Savienībā, vajadzētu būt tiesīgiem saskaņā ar šo direktīvu pieteikties ES zilajai kartei citos nolūkos nekā tie, uz kuriem attiecas Direktīva 2014/66/ES.

(21) Ir jāparedz elastīga, pieprasījuma vadīta, skaidra un līdzsvarota uzņemšanas sistēma, kas pamatojas uz objektīviem kritērijiem, piemēram, pieteikuma iesniedzējam ir darba līgums vai saistošs piedāvājums darbam uz vismaz sešu mēnešu laikposmu, atbilstība piemērojamiem tiesību aktiem, koplīgumiem vai praksei dalībvalstīs attiecīgajās nodarbinātības jomās, algas slieksnis, kuru dalībvalstis var pielāgot situācijai savā darba tirgū, un pieteikuma iesniedzējam ir augstākās profesionālās kvalifikācijas vai – attiecīgā gadījumā – augstākas profesionālas prasmes.

(22) Šai direktīvai nevajadzētu skart valsts diplomu atzīšanas procedūras. Lai izvērtētu, vai attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam ir augstākā izglītība vai līdzvērtīga kvalifikācija, būtu jāatsaucas uz *ISCED* 2011 6., 7. un 8. līmeni vai – attiecīgā gadījumā – uz daudzējādā ziņā līdzvērtīgās EKI 6., 7. un 8. līmeni saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

([10]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.).

([11]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/801 (2016. gada 11. maijs) par nosacījumiem attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos pētniecības, studiju, stažēšanās, brīvprātīga darba, skolēnu apmaiņas programmu vai izglītības projektu un viesaukles darba nolūkā (OV L 132, 21.5.2016., 21. lpp.).

([12]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/66/ES (2014. gada 15. maijs) par ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem trešo valstu valstspiederīgajiem saistībā ar pārcelšanu uzņēmuma ietvaros (OV L 157, 27.5.2014., 1. lpp.).

(23) Dalībvalstis tiek mudinātas sekmēt dokumentu, kas apliecina attiecīgo trešo valstu valstspiederīgo attiecīgās augstākās profesionālās kvalifikācijas, atzīšanu un attiecībā uz starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, kuriem var nebūt vajadzīgo dokumentu, izveidot kārtību to iepriekšējās augstākās izglītības kvalifikācijas vai, attiecīgā gadījumā, augstāko profesionālo prasmju pienācīgai novērtēšanai un validēšanai.

(24) Lai nodrošinātu uzņemšanas nosacījumu pietiekamu saskaņotības līmeni visā Savienībā, būtu jānosaka gan algas sliekšņa zemākais, gan augstākais faktors. Zemākā un augstākā robežvērtība valsts algas sliekšņa noteikšanai būtu jānosaka, minētos zemākos un augstākos faktorus reizinot ar vidējo bruto gada algu attiecīgajā dalībvalstī. Algas slieksnis būtu jāizvēlas zemākās un augstākās robežvērtības robežās – pēc apspriešanās ar sociālajiem partneriem saskaņā ar valsts praksi. Ar minēto algas slieksni būtu jānosaka minimālā alga, kāda būtu jāsaņem ES zilās kartes turētājam. Tādējādi pieteikuma iesniedzējiem, lai saņemtu ES zilo karti, būtu jāsaņem alga, kas ir vienlīdzīga vai lielāka nekā algas slieksnis, kuru izvēlējusies attiecīgā dalībvalsts.

(25) Dalībvalstīm būtu jāvar paredzēt zemāku algas slieksni īpašām profesijām, ja attiecīgā dalībvalsts uzskata, ka pastāv īpašs pieejamo darba ņēmēju trūkums un ja šīs profesijas ietilpst *ISCO* 1. vai 2. pamatgrupā. Jebkurā gadījumā šādam algas slieksnim nevajadzētu būt zemākam par 1 vidējās bruto gada algas apmēru attiecīgajā dalībvalstī.

(26) Dalībvalstis tiek mudinātas – saskaņā ar Komisijas 2016. gada 10. jūnija paziņojumā izklāstītajām jaunās Prasmju programmas Eiropai prioritātēm, jo īpaši uzlabot prasmju pielāgošanu un novērst prasmju trūkumu, – sastādīt to nodarbinātības nozaru sarakstus, kurās ir vērojams augsti kvalificētu darba ņēmēju trūkums, attiecīgā gadījumā pēc apspriešanās ar sociālajiem partneriem.

(27) Dalībvalstīm būtu jāvar paredzēt zemāku algas slieksni, lai atbalstītu trešo valstu valstspiederīgos konkrētā periodā, kas seko absolvēšanai. Minētais periods būtu jāpiemēro ikreiz, kad trešās valsts valstspiederīgais sasniedz izglītības līmeni, kas ir aktuāls šīs direktīvas kontekstā, proti, *ISCED* 2011 6., 7. vai 8. līmeni vai, attiecīgā gadījumā, EKI 6., 7. vai 8. līmeni, saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem. Minētais periods būtu jāpiemēro vienmēr, ja trešās valsts valstspiederīgais piesakās pirmajai ES zilajai kartei vai tās atjaunošanai trīs gadu laikā no attiecīgās kvalifikācijas iegūšanas datuma, un papildus, ja minētais trešās valsts valstspiederīgais piesakās ES zilās kartes atjaunošanai 24 mēnešu laikposmā kopš pirmās ES zilās kartes izsniegšanas. Pēc tam, kad minētie labvēlības periodi, kas varētu ilgt paralēli, ir beigušies, var pamatoti sagaidīt, ka jaunie profesionāļi ir uzkrājuši pietiekamu profesionālo pieredzi, lai atbilstu parastajam algas slieksnim. Jebkurā gadījumā šādam zemākajam algas slieksnim nevajadzētu būt zemākam par 1 vidējās bruto gada algas apmēru attiecīgajā dalībvalstī.

(28) Būtu jāparedz nosacījumi, ar kādiem trešo valstu valstspiederīgie ieceļo un uzturas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tostarp ar algas slieksni saistītie atbilstības kritēriji. Dalībvalsts noteiktā algas sliekšņa mērķim nevajadzētu būt algu noteikšanai, tāpēc ar to nevajadzētu atkāpties no noteikumiem vai prakses dalībvalstu līmenī vai no koplīgumiem, un to nevajadzētu izmantot kā līdzekli jebkādai saskaņošanai minētajā jomā. ES zilās kartes turētājam maksātajai algai nevajadzētu būt zemākai par piemērojamo algas slieksni, bet tā var būt augstāka, ja darba devējs un trešās valsts valstspiederīgais tā vienojās, atbilstīgi tirgus apstākļiem, darba tiesību aktiem, koplīgumiem un praksei attiecīgajā dalībvalstī. Šai direktīvai būtu pilnībā jāievēro dalībvalstu kompetence, jo īpaši attiecībā uz nodarbinātības, darbaspēka un sociālo jomu.

(29) Dalībvalstīm būtu jāvar prasīt trešās valsts valstspiederīgajam norādīt savu adresi pieteikuma iesniegšanas brīdī. Gadījumā, ja trešās valsts valstspiederīgais vēl nezina savu turpmāko adresi, dalībvalstīm būtu jāpieņem pagaidu adrese, kura varētu būt darba devēja adrese.

(30) ES zilās kartes derīguma termiņam vajadzētu būt vismaz 24 mēnešiem. Tomēr, ja darba līguma termiņš ir īsāks, ES zilā karte būtu jāizsniedz vismaz uz darba līguma laiku plus trim mēnešiem, bet ne ilgāk kā uz 24 mēnešiem. Ja trešās valsts valstspiederīgajam ir ceļošanas dokuments, kura derīguma termiņš ir īsāks nekā 24 mēneši vai īsāks nekā darba līguma laiks, ES zilā karte būtu jāizsniedz vismaz uz ceļošanas dokumenta derīguma termiņu. Trešo valstu valstspiederīgajiem būtu jāļauj atjaunot savus ceļošanas dokumentus laikā, kad viņi ir ES zilās kartes turētāji.

(31) Dalībvalstīm būtu jānoraida pieteikumi ES zilajām kartēm, un tām vajadzētu būt atļautam atsaukt ES zilās kartes vai atteikt to atjaunošanu, ja tiek apdraudēta sabiedriskā kārtība, sabiedriskā drošība vai sabiedrības veselība. Sabiedrības veselības apdraudējums ir jāsaprot tā, kā minētais jēdziens ir definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/399 ([13]) 2. panta 21. punktā. Ja pieteikuma noraidījuma pamatā ir sabiedriskās kārtības vai sabiedriskās drošības apsvērumi, šādam noraidījumam būtu jābalstās uz attiecīgās personas konkrēto rīcību saskaņā ar samērīguma principu. Slimībai vai invaliditātei, kas iegūta pēc tam, kad trešās valsts valstspiederīgais ir uzņemts pirmās dalībvalsts teritorijā, nevajadzētu būt vienīgajam iemeslam, kāpēc tiek atsaukta ES zilā karte vai atteikta tās atjaunošana vai kāpēc ES zilā karte netiek izsniegta otrā dalībvalstī. Turklāt dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai neatsaukt ES zilo karti vai neatteikt tās atjaunošanu, ja pienākums uzrādīt derīgu darba līgumu vai saņemt algu, kas atbilst piemērojamajam algas slieksnim, īslaicīgi netiek izpildīts slimības, invaliditātes vai bērna kopšanas atvaļinājuma dēļ.

(32) Dalībvalstīm būtu jāvar atsaukt ES zilo karti vai atteikt tās atjaunošanu, ja ES zilās kartes turētājs nav ievērojis mobilitātes nosacījumus saskaņā ar šo direktīvu, tostarp mobilitātes tiesību ļaunprātīgas izmantošanas gadījumos, piemēram, ja turētājs nav ievērojis saimnieciskās darbības veikšanai atļauto periodu, noteiktajā termiņā nav iesniedzis ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu otrās dalībvalstīs vai bija pieteicies ES zilajai kartei otrā dalībvalstī un uzsācis nodarbinātību agrāk nekā atļauts, lai gan bija skaidrs, ka atbilstība mobilitātes nosacījumiem netiktu nodrošināta un ka pieteikums tiktu noraidīts.

(33) Jebkurā lēmumā par ES zilās kartes pieteikuma noraidīšanu vai par ES zilās kartes atsaukšanu vai atteikšanu to atjaunot būtu jāņem vērā attiecīgā gadījuma konkrētie apstākļi, un tam vajadzētu būt samērīgam. Jo īpaši, ja noraidīšanas, atsaukšanas vai atteikšanas atjaunot iemesls ir saistīts ar darba devēja rīcību, nebūtiskam darba devēja pārkāpumam nekādā gadījumā nevajadzētu būt vienīgajam pamatojumam, lai noraidītu ES zilās kartes pieteikumu vai arī atsauktu ES zilo karti vai atteiktu tās atjaunošanu.

(34) Lēmums par ES zilās kartes pieteikuma noraidīšanu neietekmē attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā tiesības iesniegt citu pieteikumu. Šāda jauna pieteikuma iesniegšana nepiešķir tiesības attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā, izņemot tad, ja to paredz valsts tiesību akti.

(35) Līdzko ir izpildīti visi uzņemšanas nosacījumi, dalībvalstīm būtu noteiktā termiņā jāizsniedz ES zilā karte. Ja dalībvalsts izsniedz uzturēšanas atļaujas tikai savā teritorijā un ir izpildīti visi šīs direktīvas nosacījumi saistībā ar uzņemšanu, dalībvalstij būtu jāpiešķir attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam vajadzīgā vīza. Būtu jānodrošina, ka kompetentās iestādes minētajā nolūkā sadarbojas efektīvi. Gadījumā, ja dalībvalsts vīzas neizsniedz, tai būtu attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam jāizsniedz līdzvērtīga atļauja, ar kuru ir atļauts ieceļot.

(36) ES zilās kartes pieteikumu izskatīšanas termiņu noteikumiem būtu jānodrošina atļauju ātra izsniegšana visos gadījumos. ES zilās kartes pieteikuma izskatīšanas termiņā nebūtu jāietver laiks, kas vajadzīgs, attiecīgā gadījumā, profesionālās kvalifikācijas atzīšanai vaivīzas izsniegšanai, ja tāda ir vajadzīga. Gadījumā, ja ES zilās kartes derīguma termiņš beidzas tās atjaunošanas procedūras laikā, trešās valsts valstspiederīgajam vajadzētu būt tiesīgam uzturēties, strādāt un baudīt tiesības, kas paredzētas saskaņā ar šo direktīvu, tās dalībvalsts teritorijā, kura izsniedza ES zilo karti, līdz brīdim, kad kompetentās iestādes ir pieņēmušas lēmumu par pieteikumu, taču minētajam trešās valsts valstspiederīgajam nevajadzētu būt tiesībām pārvietoties uz otru dalībvalsti.

(37) Ja dalībvalsts ir noteikusi, ka ES zilās kartes pieteikumu vai pieteikumu ES iekšējai mobilitātei iesniedz darba devējs, minētajai dalībvalstij nebūtu jāierobežo procesuālās garantijas, kādas attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam ir pieteikuma procedūras laikā, vai tiesības, kādas ES zilās kartes turētājam ir nodarbinātības periodā vai ES zilās kartes atjaunošanas procedūras laikā.

([13]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV L 77, 23.3.2016., 1. lpp.).

(38) ES zilās kartes formai būtu jāatbilst Padomes Regulai (EK) Nr. 1030/2002 ([14]), tādējādi ļaujot dalībvalstīm atsaukties uz informāciju par nosacījumiem, saskaņā ar kuriem attiecīgajai personai ir atļauts strādāt. Dalībvalstīm būtu jāspēj sniegt papildu informāciju papīra formā vai glabāt šādu informāciju elektroniski saskaņā ar minētās regulas 4. pantu un minētās regulas pielikuma a) punkta 16. apakšpunktu, lai nodrošinātu precīzāku informāciju par attiecīgo profesionālo darbību. Dalībvalstīm šāda papildu informācija būtu jāsniedz brīvprātīgi, un tai nebūtu jārada papildu prasība, kas kavētu vienotas atļaujas un vienotas pieteikšanās procedūru.

(39) Attiecīgajai dalībvalstij būtu jānodrošina, lai pieteikumu iesniedzējiem būtu tiesības jebkuru lēmumu par ES zilās kartes pieteikuma noraidīšanu vai jebkuru lēmumu, ar ko neatjauno vai atsauc ES zilo karti, apstrīdēt tiesā. Tam nevajadzētu skart iespēju norīkot administratīvu iestādi, lai veiktu šādu lēmumu iepriekšēju administratīvu pārbaudi.

(40) Tā kā šīs direktīvas mērķis ir risināt darbaspēka un prasmju trūkumu būtiskos darba tirgus sektoros, dalībvalstij būtu jāvar pārbaudīt, vai brīvo darba vietu, kuru plāno ieņemt ES zilās kartes pieteikuma iesniedzējs, varētu aizpildīt valsts vai Savienības darbaspēks, vai trešo valstu valstspiederīgie, kuri jau likumīgi uzturas minētajā dalībvalstī un kuri jau ir tās darba tirgū saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem, vai arī ES pastāvīgie iedzīvotāji, kas vēlas pārcelties uz minēto dalībvalsti augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā atbilstīgi Padomes Direktīvas 2003/109/EK ([15]) III nodaļai. Gadījumā, ja dalībvalstis izlemj izmantot minēto iespēju, tām pieteikumu iesniedzēji un darba devēji par to būtu skaidri, pieejami un pārredzami jāinformē, tostarp izmantojot tiešsaistes plašsaziņas līdzekļus. Šādām pārbaudēm nevajadzētu būt daļai no ES zilās kartes atjaunošanas procedūras. Ilgtermiņa mobilitātes gadījumos dalībvalstij būtu jāvar ņemt vērā darba tirgus situāciju tikai tad, ja minētā dalībvalsts ir arī ieviesusi pārbaudes saistībā ar pieteikuma iesniedzējiem, kas ieceļo no trešām valstīm.

(41) Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstīm būtu jāatturas aktīvi nodarbināt darba ņēmējus no jaunattīstības valstīm nozarēs, kurās izjūtams darbinieku trūkums. Svarīgākajās nozarēs, piemēram, veselības aprūpes nozarē, vajadzētu izstrādāt ētiskas darbā pieņemšanas politiku un principus, ko piemēro valsts un privātā sektora darba devējiem. Tas ir saskaņā ar Savienības apņemšanos īstenot Pasaules Veselības organizācijas 2010. gada Globālo rīcības kodeksu par veselības jomas personāla starptautisko atlasi, kā arī ar Padomes un dalībvalstu 2007. gada 14. maija secinājumiem par Eiropas rīcības programmu, lai likvidētu veselības aprūpes darbinieku kritisko trūkumu jaunattīstības valstīs (2007.–2013. gads), un ar apņemšanos attiecībā uz izglītības nozari. Ir lietderīgi stiprināt minētos principus un politiku, izstrādājot un piemērojot mehānismus, pamatnostādnes un citus instrumentus, lai vajadzības gadījumā veicinātu cirkulāro un pagaidu migrāciju, kā arī citus pasākumus, kas mazinātu augsti kvalificētas imigrācijas negatīvo ietekmi uz jaunattīstības valstīm un vairotu tās pozitīvo ietekmi, lai intelektuālā darbaspēka aizplūšanu pārvērstu par intelektuālā darbaspēka pieplūdumu.

(42) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai attiecībā uz darba devējiem piemērot vienkāršotu procedūru. Minētajai procedūrai būtu jāļauj atzītiem darba devējiem izmantot vienkāršākas procedūras un uzņemšanas nosacījumus atbilstīgi šai direktīvai. Tomēr dalībvalstīm būtu jāparedz pietiekami aizsardzības pasākumi, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu. Saskaņā ar samērīguma principu minētajos aizsardzības pasākumos jāņem vērā pārkāpuma smagums un būtība. Ja ES zilās kartes atjaunošanas laikā darba devējs vairs nav atzīts, minētās ES zilās kartes atjaunošanai būtu jāpiemēro parastie uzņemšanas nosacījumi, ja vien attiecīgo trešās valsts valstspiederīgo nenodarbina cits atzīts darba devējs.

(43) Lai nodrošinātu, ka uzņemšanas kritēriju izpilde tiek turpināta, dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam pieprasīt, lai pirmajos 12 mēnešos, kad persona ir likumīgi nodarbināta kā ES zilās kartes turētājs, jebkāda darba devēja maiņa vai citas būtiskas izmaiņas tiek paziņotas kompetentajām iestādēm un lai kompetentās iestādes veic darba tirgus situācijas pārbaudi. Pēc minētā 12 mēnešu laikposma dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam tikai pieprasīt, lai ES zilās kartes turētājs kompetentajām iestādēm paziņo par darba devēja maiņu vai izmaiņām, kas ietekmē šajā direktīvā izklāstīto uzņemšanas kritēriju izpildi, tostarp, vajadzības gadījumā, par jauno darba līgumu. Darba tirgus situācijas pārbaude nebūtu jāveic. Dalībvalstu veiktais novērtējums būtu jāattiecina tikai uz tiem elementiem, kas ir mainījušies.

([14]) Padomes Regula (EK) Nr. 1030/2002 (2002. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka vienotu uzturēšanās atļauju formu trešo valstu pilsoņiem (OV L 157, 15.6.2002., 1. lpp.).

([15]) Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.).

(44) Lai veicinātu inovatīvu uzņēmējdarbību, dalībvalstīm būtu jāvar saskaņā ar šo direktīvu uzņemtajiem trešo valstu valstspiederīgajiem dot iespēju iesaistīties pašnodarbinātībā paralēli šajā direktīvā paredzētajai nodarbinātībai, neskarot viņu ES zilās kartes turētāja uzturēšanās tiesības. Tam nevajadzētu skart pienākumu turpināt nodrošināt atbilstību uzņemšanas nosacījumiem saskaņā ar šo direktīvu, tāpēc ES zilās kartes turētājam vajadzētu palikt iesaistītam augsti kvalificētā nodarbinātībā. Dalībvalstīm būtu jāvar savos valsts tiesību aktos paredzēt piekļuves nosacījumus pašnodarbinātībai. Tāpat dalībvalstīm vajadzētu būt tiesīgām ierobežot atļautās pašnodarbinātības tvērumu. Dalībvalstīm būtu jānodrošina ES zilās kartes turētājiem piekļuve pašnodarbinātībai saskaņā ar nosacījumiem, kas nav mazāk labvēlīgi par esošajās valsts shēmās paredzētajiem nosacījumiem. Ienākumi, kas gūti no pašnodarbinātības, nebūtu jāieskaita tā algas sliekšņa sasniegšanā, kāds vajadzīgs, lai kvalificētos ES zilās kartes turētāja statusam.

(45) Lai sekmētu ES zilās kartes turētāja ieguldījumu, kas balstās tā augstākajā profesionālajā kvalifikācijā, dalībvalstīm arī būtu jāvar savos valsts tiesību aktos paredzēt noteikumus, kas ļauj ES zilās kartes turētājiem veikt citas profesionālas darbības, kuras papildina viņa kā ES zilās kartes turētāja galveno darbību. Ienākumi, kas gūti no minētajām profesionālajām darbībām, nebūtu jāieskaita tā algas sliekšņa sasniegšanā, kāds vajadzīgs, lai kvalificētos ES zilās kartes turētāja statusam.

(46) ES zilās kartes turētājiem būtu jānodrošina vienlīdzīga attieksme saistībā ar sociālā nodrošinājuma jomām, kas uzskaitītas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 ([16]) 3. pantā. Ar šo direktīvu nesaskaņo dalībvalstu tiesību aktus sociālā nodrošinājuma jomā. Tās mērķis ir tikai piemērot vienlīdzīgas attieksmes principu sociālā nodrošinājuma jomā attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas ietilpst tās darbības jomā.

(47) Mobilitātes starp dalībvalstīm gadījumā piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1231/2010 ([17]). Ar šo direktīvu mobilam ES zilās kartes turētājam nevajadzētu piešķirt vairāk tiesību par tām, kas sociālā nodrošinājuma jomā jau paredzētas spēkā esošajos Savienības tiesību aktos attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem ir saistība ar vairākām dalībvalstīm.

(48) Profesionālā kvalifikācija, ko trešās valsts valstspiederīgais ir ieguvis citā dalībvalstī, būtu jāatzīst tāpat, kā tiek atzīta Savienības pilsoņu kvalifikācija. Trešās valstīs iegūta kvalifikācija būtu jāņem vērā saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/36/EK ([18]). Šai direktīvai nevajadzētu skart valsts tiesību aktos izklāstītos nosacījumus, kuri jāievēro, lai strādātu reglamentētā profesijā. Tai nebūtu jāliedz dalībvalstij saglabāt valsts ierobežojumus attiecībā uz piekļuvi tādai nodarbinātībai, kas ietver iesaisti valsts iestāžu darbībā un pienākumu aizsargāt valsts vispārējās intereses, vai saglabāt valsts noteikumus par darbībām, kuras atļauts veikt vienīgi dalībvalsts valstspiederīgajiem, Savienības pilsoņiem vai citu valstu Eiropas Ekonomikas zonā pilsoņiem (EEZ pilsoņiem), tostarp mobilitātes gadījumos uz citām dalībvalstīm, kurās šādi ierobežojumi vai noteikumi pastāvēja šīs direktīvas spēkā stāšanās brīdī.

(49) Tiesībām, ko starptautiskās aizsardzības saņēmējs iegūst kā ES zilās kartes turētājs, nevajadzētu skart tiesības, kuras minētajai personai dalībvalstī, kas piešķīrusi starptautisko aizsardzību, ir piešķirtas saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES un 1951. gada 28. jūlija Konvenciju par bēgļu statusu, kurā grozījumi izdarīti ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas Protokolu ("Ženēvas Konvencija"). Lai izvairītos no pretrunīgiem noteikumiem, minētajā dalībvalstī nevajadzētu piemērot šīs direktīvas noteikumus par vienlīdzīgu attieksmi un ģimenes atkalapvienošanos. Personām, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmējas vienā dalībvalstī un ES zilās kartes turētājas citā dalībvalstī, šajā citā dalībvalstī vajadzētu būt tādām pašām tiesībām kā jebkuram citam ES zilās kartes turētājam, tostarp tiesībām uz vienlīdzīgu attieksmi salīdzinājumā ar uzturēšanās dalībvalsts valstspiederīgajiem un ģimenes atkalapvienošanās tiesībām. Starptautiskās aizsardzības saņēmēja statuss ir neatkarīgs no tā, vai saņēmējs ir arī ES zilās kartes turētājs un no minētās ES zilās kartes derīguma termiņa.

([16]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV L 166, 30.4.2004., 1. lpp.).

([17]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1231/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko Regulu (EK) Nr. 883/2004 un Regulu (EK) Nr. 987/2009 attiecina arī uz tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem minētās regulas neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ (OV L 344, 29.12.2010., 1. lpp.).

([18]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu (OV L 255, 30.9.2005., 22. lpp.).

(50) Labvēlīgiem nosacījumiem ģimenes atkalapvienošanai un laulātā piekļuvei nodarbinātībai vajadzētu būt šīs direktīvas pamatelementam, lai veiksmīgāk piesaistītu augsti kvalificētus darba ņēmējus no trešām valstīm. Lai sasniegtu minēto mērķi, būtu jāparedz īpašas atkāpes no Direktīvas 2003/86/EK, kas ir piemērojama gan pirmajā, gan otrajā uzturēšanās dalībvalstī. Dalībvalstīm būtu jāvar ierobežot tās pašnodarbinātības tvērumu, kurā var iesaistīties laulātie, saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā tie, kurus piemēro ES zilās kartes turētājiem. Pirms ģimenes atkalapvienošanās nevajadzētu piemērot nosacījumus, kas saistīti ar integrāciju vai nogaidīšanas periodiem, jo augsti kvalificētiem darba ņēmējiem un viņu ģimenēm, visticamāk, jau būs labvēlīgi apstākļi integrācijai uzņēmējkopienā. Lai atvieglotu augsti kvalificētu darba ņēmēju ātru ieceļošanu, uzturēšanās atļaujas viņu ģimenes locekļiem būtu jāizsniedz vienlaikus ar ES zilo karti, ja ir izpildīti attiecīgie nosacījumi un ja pieteikumi ir iesniegti vienlaikus.

(51) Lai piesaistītu augsti kvalificētus darba ņēmējus no trešām valstīm un mudinātu viņus turpināt uzturēties Savienībā, vienlaikus nodrošinot mobilitātes iespējas Savienības iekšienē un cirkulāro migrāciju, būtu jāparedz atkāpes no Direktīvas 2003/109/EK. ES zilās kartes turētājiem, kuri ir izmantojuši iespēju pārcelties no vienas dalībvalsts uz citu dalībvalsti, būtu jāpiešķir vieglāka piekļuve ES pastāvīgā iedzīvotāja statusam dalībvalstī, jo īpaši ļaujot viņiem summēt uzturēšanās periodus dažādās dalībvalstīs, ar noteikumu, ka viņi var pierādīt saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 4. panta 1. punktu prasīto likumīgi un nepārtraukti nodzīvotu gadu skaitu kā ES zilās kartes turētāji, valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā turētāji vai studentam vai pētniekam izsniegtas atļaujas turētāji saskaņā ar Direktīvu (ES) 2016/801, vai kā starptautiskās aizsardzības saņēmēji. Viņiem arī būtu jāpierāda divu gadu ilga likumīga un nepārtraukta uzturēšanās kā ES zilās kartes turētājiem tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir iesniegts pieteikums ES pastāvīgā iedzīvotāja statusam dalībvalstī. Kā paredzēts Direktīvā 2003/109/EK, dalībvalstīs, kurās uzturēšanās periodi studiju nolūkā tiek ņemti vērā nepārtrauktas uzturēšanās aprēķināšanā, aprēķinot piecus likumīgas un nepārtrauktas uzturēšanās gadus, atļauts ņemt vērā tikai pusi no uzturēšanās periodiem studiju nolūkā.

(52) Lai sekmētu augsti kvalificētu darba ņēmēju no trešām valstīm mobilitāti starp Savienību un viņu izcelsmes valstīm, būtu jāparedz atkāpes no Direktīvas 2003/109/EK, lai pieļautu ilgākus prombūtnes periodus, nekā ir paredzēts minētajā direktīvā, pēc tam, kad augsti kvalificētu trešo valstu darba ņēmēji ir ieguvuši ES pastāvīgā iedzīvotāja statusu dalībvalstī.

(53) Augsti kvalificētu darba ņēmēju no trešām valstīm profesionālajai un ģeogrāfiskajai mobilitātei vajadzētu būt atzītai par svarīgu aspektu, kas veicina darba tirgus efektivitātes uzlabošanu visā Savienībā, prasmju trūkuma novēršanu un reģionālās nelīdzsvarotības mazināšanu. Būtu jāatvieglo mobilitāte Savienības iekšienē.

(54) Šī direktīva neskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 96/71/EK ([19]) un 2014/67/ES ([20]) noteikumus.

(55) Paredzot komandējumu, kuros dodas augsti kvalificēti darba ņēmēji no trešām valstīm, jēdziena definīciju un izklāstot sarakstu ar darbībām, kas jebkurā gadījumā būtu uzskatāmas par saimnieciskām darbībām visās dalībvalstīs, būtu jārisina šajā saistībā pašreiz pastāvošā juridiskā nenoteiktība. Minētajām darbībām jābūt tieši saistītām ar darba devēja interesēm pirmajā dalībvalstī un vajadzētu būt saistītām ar ES zilās kartes turētāja pienākumiem nodarbinātībā, attiecībā uz kuru viņam tika piešķirta ES zilā karte. Otrajām dalībvalstīm nevajadzētu būt atļauts pieprasīt, lai ES zilās kartes turētājiem, kas iesaistās saimnieciskās darbībās, būtu vīza, darba atļauja vai jebkāda cita atļauja, kas nav ES zilā karte. Ja ES zilo karti ir izdevusi dalībvalsts, kas Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, tās turētājam vajadzētu būt tiesīgam ieceļot un uzturēties vienā vai vairākās otrās dalībvalstīs, lai veiktu saimniecisko darbību, uz laiku līdz 90 dienām jebkurā 180 dienu periodā.

([19]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 96/71/EK (1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā (OV L 18, 21.1.1997., 1. lpp.).

([20]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/67/ES (2014. gada 15. maijs) par to, kā izpildīt Direktīvu 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2012 par administratīvo sadarbību, izmantojot Iekšējā tirgus informācijas sistēmu ("*IMI* regula") (OV L 159, 28.5.2014., 11. lpp.).

(56) ES zilās kartes turētājiem būtu jāļauj pārcelties uz otru dalībvalsti saskaņā ar vienkāršotiem nosacījumiem, ja viņi plāno pieteikties jaunai ES zilajai kartei, kurai par pamatu ir esošs darba līgums vai saistošs darba piedāvājums. Otrajām dalībvalstīm nevajadzētu būt atļauts pieprasīt, lai ES zilās kartes turētājiem būtu jebkāda cita atļauja, kas nav pirmās dalībvalsts izsniegtā ES zilā karte. Tiklīdz ES zilās kartes turētājs šajā direktīvā noteiktajā termiņā iesniedz pilnīgu pieteikumu jaunas ES zilās kartes saņemšanai otrajā dalībvalstī, minētajai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai ļaut šim ES zilās kartes turētājam uzsākt nodarbinātību. ES zilās kartes turētājiem vajadzētu būt tiesīgiem uzsākt nodarbinātību ne vēlāk kā 30 dienas pēc tam, kad iesniegts pieteikums jaunas ES zilās kartei saņemšanai. Mobilitātei vajadzētu būt pieprasījuma virzītai, un tāpēc vienmēr vajadzētu pieprasīt darba līgumu otrajā dalībvalstī, visiem nosacījumiem, kas paredzēti piemērojamos tiesību aktos, izklāstīti koplīgumos vai noteikti praksē attiecīgajās profesionālās nozarēs, vajadzētu būt izpildītiem, un algai būtu jāatbilst otrās dalībvalsts noteiktajam slieksnim saskaņā ar šo direktīvu.

(57) Ja ES zilās kartes turētāji plāno pieteikties ES zilās kartei otrā dalībvalstī, lai strādātu reglamentētā profesijā, viņu profesionālā kvalifikācija būtu jāatzīst tāpat, kā tiek atzīta to Savienības pilsoņu profesionālā kvalifikācija, kuri izmanto tiesības brīvi pārvietoties, saskaņā ar Direktīvu 2005/36/EK un citiem piemērojamiem Savienības un valsts tiesību aktiem.

(58) Lai gan šajā direktīvā ir noteikti daži īpaši noteikumi attiecībā uz ieceļošanu un uzturēšanos otrā dalībvalstī nolūkā veikt saimniecisko darbību un attiecībā uz pārcelšanos uz otru dalībvalsti nolūkā tās teritorijā uzturēties un strādāt saskaņā ar ES zilo karti, piemēro visus pārējos noteikumus, kas reglamentē personu pārvietošanos pāri robežām, kā noteikts Šengenas *acquis* attiecīgajos noteikumos.

(59) Ja ES zilo karti ir izsniegusi dalībvalsts, kura Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, un ES zilās kartes turētājs šajā direktīvā paredzētajos mobilitātes gadījumos šķērso ārējo robežu Regulas (ES) 2016/399 nozīmē, lai ieceļotu otrās dalībvalsts teritorijā, šai dalībvalstij vajadzētu būt tiesīgai pieprasīt pierādījumus par to, ka ES zilās kartes turētājs ieceļo tās teritorijā vai nu saimnieciskās darbības veikšanas nolūkā, vai ar mērķi tajā uzturēties un strādāt saskaņā ar ES zilo karti, kurai par pamatu ir darba līgums vai saistošs darba piedāvājums. Ja mobilitāte notiek saimnieciskās darbības veikšanas nolūkā, šai otrajai dalībvalstij vajadzētu arī būt iespējai pieprasīt pierādījumus par uzturēšanās saimniecisko mērķi, piemēram, ielūgumus, ieejas biļetes, dokumentus, kuros aprakstīta attiecīgā uzņēmuma saimnieciskā darbība un ES zilās kartes turētāja amats minētajā uzņēmumā.

(60) Ja ES zilās kartes turētājs pārceļas uz otru dalībvalsti, lai pieteiktos ES zilās kartes saņemšanai, un ja viņu pavada ģimenes locekļi, minētajai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai pieprasīt minētajiem ģimenes locekļiem uzrādīt uzturēšanās atļaujas, kas viņiem bija izsniegtas pirmajā dalībvalstī. Turklāt gadījumos, kad tiek šķērsota ārējā robeža Regulas (ES) 2016/399 nozīmē, dalībvalstīm, kuras pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, būtu jāizmanto Šengenas Informācijas sistēma un būtu jāliedz ieceļot tām personām, attiecībā uz kurām minētajā sistēmā ir izdots brīdinājums, vai jāiebilst pret viņu mobilitāti, lai šīm personām liegtu ieceļošanu vai uzturēšanos, kā norādīts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1987/2006 ([21]).

(61) Ja ES zilās kartes turētājs pārceļas uz otro dalībvalsti, pamatojoties uz pirmās dalībvalsts izsniegtu ES zilo karti, un otrā dalībvalsts noraida minētā ES zilās kartes turētāja pieteikumu, šai direktīvai būtu jāļauj šai otrajai dalībvalstij pieprasīt, lai minētais ES zilās kartes turētājs atstāj tās teritoriju. Ja ES zilās kartes turētājam joprojām ir derīga ES zilā karte, ko izdevusi pirmā dalībvalsts, otrajai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai pieprasīt, lai ES zilās kartes turētājs atgrieztos pirmajā dalībvalstī saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/115/EK ([22]). Ja pirmās dalībvalsts izsniegtā ES zilā karte pieteikuma izskatīšanas laikā tika atsaukta vai tai beidzās termiņš, otrajai

([21]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1987/2006 (2006. gada 20. decembris) par otrās paaudzes Šengenas Informācijas sistēmas (*SIS II*) izveidi, darbību un izmantošanu (OV L 381, 28.12.2006., 4. lpp.).

([22]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.).

dalībvalstij vajadzētu būt iespējai nolemt vai nu atgriezt ES zilās kartes turētāju uz trešo valsti saskaņā ar Direktīvu 2008/115/EK vai prasīt pirmajai dalībvalstij atļaut ES zilās kartes turētājam atkārtoti ieceļot tās teritorijā bez liekām formalitātēm vai kavēšanās. Pēdējā gadījumā pirmajai dalībvalstij būtu jāizsniedz ES zilās kartes turētājam dokuments, kas ļauj atkārtoti ieceļot tās teritorijā.

(62) Saistībā ar starptautiskās aizsardzības saņēmēju uzturēšanos ir jānodrošina, ka tad, kad minētie saņēmēji pārceļas uz dalībvalsti, kas nav tā pati, kura tiem piešķīra starptautisko aizsardzību, šai citai dalībvalstij jāsaņem pamatinformācija par attiecīgo personu starptautiskās aizsardzības procesu, lai dalībvalsts spētu pildīt savas saistības attiecībā uz neizraidīšanas principu.

(63) Ja dalībvalsts plāno izraidīt personu, kas minētajā dalībvalstī saņēmusi ES zilo karti un kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēja citā dalībvalstī, minētajai personai būtu jānodrošina aizsardzība pret izraidīšanu saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES un Ženēvas Konvencijas 33. pantu.

(64) Gadījumos, kad saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES ir atļauta starptautiskās aizsardzības saņēmēja izraidīšana no dalībvalsts teritorijas, dalībvalstij vajadzētu nodrošināt to, ka visu informāciju iegūst no atbilstīgajiem avotiem, vajadzības gadījumā arī no dalībvalsts, kas piešķīrusi starptautisko aizsardzību, un šo informāciju rūpīgi izvērtē, lai garantētu, ka lēmums izraidīt starptautiskās aizsardzības saņēmēju atbilst Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ("Harta") 4. pantam.

(65) Būtu jāparedz īpaši noteikumi par ziņošanu, lai uzraudzītu šīs direktīvas īstenošanu, nolūkā konstatēt un, iespējams, neitralizēt tās varbūtējo ietekmi saistībā ar jaunattīstības valstu intelektuālā darbaspēka aizplūšanu un nolūkā novērst intelektuālā darbaspēka izšķērdēšanu.

(66) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, izveidot īpašu uzņemšanas procedūru un pieņemt ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumus, kas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā piemērojami trešo valstu valstspiederīgajiem un viņu ģimenes locekļiem, kā arī noteikt ar tiem saistītās tiesības, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo īpaši attiecībā uz viņu mobilitātes nodrošināšanu starp dalībvalstīm un skaidra un vienota uzņemšanas kritēriju kopuma piedāvāšanu, tādējādi ļaujot labāk izmantot ES vispārējo pievilcību, bet šos mērķus to mēroga un iedarbības dēļ var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(67) Šajā direktīvā saskaņā ar LES 6. pantu tiek ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti Hartā.

(68) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.

(69) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kas pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.

(70) Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, Īrija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.

(71) Tādēļ būtu jāatceļ Direktīva 2009/50/EK,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets

Šī direktīva paredz:

a) nosacījumus, ar kādiem dalībvalstu teritorijā var ieceļot un uzturēties ilgāk par trim mēnešiem trešo valstu valstspiederīgie augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā un viņu ģimenes locekļi, kā arī šādu personu tiesības;

b) nosacījumus, ar kādiem a) punktā minētie trešo valstu valstspiederīgie un viņu ģimenes locekļi var ieceļot un uzturēties dalībvalstīs, kas nav dalībvalsts, kura pirmā ir izsniegusi ES zilo karti, kā arī šādu personu tiesības.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

1) "trešās valsts valstspiederīgais" ir jebkura persona, kas nav Savienības pilsonis LES 20. panta 1. punkta nozīmē;

2) "augsti kvalificēta nodarbinātība" ir tādas personas nodarbinātība, kura:

   a) attiecīgajā dalībvalstī ir aizsargāta kā nodarbinātais atbilstīgi valsts nodarbinātības tiesību aktiem vai valsts praksei neatkarīgi no juridiskajām attiecībām, un šīs nodarbinātības mērķis ir citas personas labā vai vadībā veikt īstu un efektīvu darbu;

   b) ir atalgota par minēto darbu; un

   c) ir ar vajadzīgo augstāko profesionālo kvalifikāciju;

3) "ES zilā karte" ir uzturēšanās atļauja, kas tiek dēvēta par "ES zilo karti" un kas turētājam dod tiesības uzturēties un strādāt dalībvalsts teritorijā saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem;

4) "pirmā dalībvalsts" ir dalībvalsts, kura pirmā trešās valsts valstspiederīgajam izsniedz ES zilo karti;

5) "otrā dalībvalsts" ir jebkura dalībvalsts, kurā ES zilās kartes turētājs ir iecerējis izmantot vai izmanto mobilitātes tiesības šīs direktīvas nozīmē un kura nav pirmā dalībvalsts;

6) "ģimenes locekļi" ir trešo valstu valstspiederīgie, kas ir ģimenes locekļi, kā minēts Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā;

7) "augstākā profesionālā kvalifikācija" ir kvalifikācija, ko apliecina pierādījumi par augstākās izglītības kvalifikāciju vai augstākajām profesionālajām prasmēm;

8) "augstākās izglītības kvalifikācija" ir jebkurš diploms, apliecība vai citi pierādījumi par oficiālu kvalifikāciju, ko izdevusi kompetenta iestāde un kas apliecina sekmīgi pabeigtu pēcvidusskolas līmeņa augstāko izglītību vai līdzvērtīgu terciārās izglītības programmu, proti, tādu kursu kopumu, kuru nodrošina izglītības iestāde, ko tās atrašanās vietas valsts ir atzinusi par augstākās izglītības iestādi vai līdzvērtīgu terciārās izglītības iestādi, kurā kvalifikācijas iegūšanai mācības ilgst vismaz trīs gadus un atbilst vismaz *ISCED* 2011 6. līmenim vai, attiecīgā gadījumā, EKI 6. līmenim saskaņā ar valsts tiesību aktiem;

9) "augstākās profesionālās prasmes" ir:

a) attiecībā uz I pielikumā uzskaitītajām profesijām – zināšanas, prasmes un kompetences, kuras apliecina profesionālā pieredze tādā līmenī, kas ir salīdzināms ar augstākās izglītības kvalifikāciju, un kuras ir svarīgas profesijā vai nozarē, kas precīzi norādīta darba līgumā vai saistošā darba piedāvājumā, un kuras ir iegūtas laikposmā, kas I pielikumā norādīts katrai attiecīgajai profesijai;

b) attiecībā uz citām profesijām – tikai tad, ja to paredz valsts tiesību akti vai valsts procedūras, – zināšanas, prasmes un kompetences, kuras apliecina vismaz piecu gadu profesionālā pieredze līmenī, kas līdzvērtīgs augstākās izglītības kvalifikācijai, un kuras ir svarīgas attiecīgajā profesijā vai nozarē, kas precīzi norādīta darba līgumā vai saistošā darba piedāvājumā;

10) "profesionālā pieredze" ir faktiska un likumīga strādāšana attiecīgajā profesijā;

11) "reglamentēta profesija" ir reglamentēta profesija, kā noteikts Direktīvas 2005/36/EK 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā;

12) "nereglamentēta profesija" ir profesija, kas nav reglamentēta profesija;

13) "saimnieciskā darbība" ir pagaidu darbība, kas ir tieši saistīta ar darba devēja ekonomiskajām interesēm un ES zilās kartes turētāja profesionālajiem pienākumiem, pamatojoties uz darba līgumu pirmajā dalībvalstī, tostarp iekšēju vai ārēju darījumdarbības sanāksmju apmeklēšana, konferenču vai semināru apmeklēšana, darījumu sarunu virzīšana, pārdošanas vai mārketinga darbību īstenošana, darījumdarbības iespēju izpēte vai mācību apmeklēšana un apgūšana;

14) "starptautiskā aizsardzība" ir starptautiskā aizsardzība, kā noteikts Direktīvas 2011/95/ES 2. panta a) punktā.

3. pants

Darbības joma

1. Šī direktīva attiecas uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas iesniedz pieteikumu uzņemšanai vai kas ir uzņemti kādas dalībvalsts teritorijā augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā saskaņā ar šo direktīvu.

2. Šī direktīva neattiecas uz trešo valstu valstspiederīgajiem:

a) kuri kādā dalībvalstī vēlas saņemt starptautisko aizsardzību un gaida lēmumu par savu statusu vai kuri ir pagaidu aizsardzības saņēmēji saskaņā ar Padomes Direktīvu 2001/55/EK ([23]) kādā dalībvalstī;

b) kuri vēlas saņemt aizsardzību saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesību aktiem, starptautiskajām saistībām vai praksi un gaida lēmumu par savu statusu vai kuri ir aizsardzības saņēmēji saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesību aktiem, starptautiskajām saistībām vai praksi;

c) kuri piesakās uz uzturēšanos kādā dalībvalstī pētnieka statusā Direktīvas (ES) 2016/801 nozīmē, lai veiktu pētniecības projektu;

d) kuriem ir ES pastāvīgā iedzīvotāja statuss dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2003/109/EK un kuri izmanto savas tiesības uzturēties citā dalībvalstī, lai veiktu saimniecisko darbību nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā;

e) kuri ieceļo kādā no dalībvalstīm saskaņā ar saistībām, kas ietvertas kādā no starptautiskajiem nolīgumiem, kas atvieglo ieceļošanu un pagaidu uzturēšanos noteiktām fizisku personu kategorijām, kuras saistītas ar tirdzniecību un ieguldījumiem, izņemot trešo valstu valstspiederīgos, kas ir uzņemti kādas dalībvalsts teritorijā kā uzņēmuma ietvaros pārcelti darbinieki, ievērojot Direktīvu 2014/66/ES;

f) kuru izraidīšana ir atlikta faktiska vai juridiska pamatojuma dēļ;

([23]) Padomes Direktīva 2001/55/EK (2001. gada 20. jūlijs) par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (OV L 212, 7.8.2001., 12. lpp.).

g) uz kuriem tik ilgi, kamēr viņi ir norīkoti attiecīgajā dalībvalstī, attiecas Direktīva 96/71/EK; vai

h) kuriem saskaņā ar nolīgumiem starp Savienību un dalībvalstīm, no vienas puses, un trešām valstīm, no otras puses, kā minēto trešo valstu valstspiederīgajiem ir Savienības pilsoņiem līdzvērtīgas brīvas pārvietošanās tiesības.

3. Šī direktīva neskar dalībvalstu tiesības augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā izsniegt uzturēšanās atļaujas, kas nav ES zilā karte. Šādas uzturēšanās atļaujas nepiešķir uzturēšanās tiesības citās dalībvalstīs, kā paredzēts šajā direktīvā.

4. pants

Labvēlīgāki noteikumi

1. Šo direktīvu piemēro, neskarot labvēlīgākus noteikumus, kuri ietverti:

a) Savienības tiesību aktos, tostarp divpusējos vai daudzpusējos nolīgumos, kas noslēgti starp Savienību vai Savienību un dalībvalstīm, no vienas puses, un vienu vai vairākām trešām valstīm, no otras puses; un

b) divpusējos vai daudzpusējos nolīgumos, kas noslēgti starp vienu vai vairākām dalībvalstīm un vienu vai vairākām trešām valstīm.

2. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesības pieņemt vai paturēt labvēlīgākus noteikumus attiecībā uz 8. panta 5. punktu, 11. pantu, 15. panta 4. punktu, 16. un 17. pantu un 18. panta 4. punktu.

II NODAĻA

UZŅEMŠANAS, ATTEIKUMA UN ATSAUKŠANAS KRITĒRIJI

5. pants

Uzņemšanas kritēriji

1. Attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgā uzņemšanu saskaņā ar šo direktīvu, ES zilās kartes pieteikuma iesniedzējs:

a) uzrāda derīgu darba līgumu vai – ja tā paredzēts valsts tiesību aktos – saistošu darba piedāvājumu augsti kvalificētai nodarbinātībai uz vismaz sešu mēnešu laikposmu attiecīgajā dalībvalstī;

b) nereglamentētām profesijām – uzrāda dokumentus, kas apliecina attiecīgu augstāko profesionālo kvalifikāciju saistībā ar darbu, ko paredzēts veikt;

c) reglamentētām profesijām – uzrāda dokumentus, kas apliecina, ka ir izpildīti valsts tiesību aktos izklāstītie nosacījumi, kurus Savienības pilsoņiem jāievēro, lai strādātu reglamentētā profesijā, kas norādīta darba līgumā vai saistošā darba piedāvājumā, saskaņā ar valsts tiesību aktiem;

d) uzrāda derīgu ceļošanas dokumentu, kā noteikts valsts tiesību aktos, un, ja vajadzīgs, vīzas pieteikumu vai derīgu vīzu, vai – attiecīgā gadījumā – derīgu uzturēšanās atļauju vai derīgu ilgtermiņa uzturēšanās vīzu;

e) sniedz pierādījumu par to, ka viņam ir veselības apdrošināšana vai, ja tas paredzēts valsts tiesību aktos, ka viņš ir pieteicies veselības apdrošināšanai, kas sedz visus riskus, kurus parasti aptver attiecīgo dalībvalstu valstspiederīgo apdrošināšana, periodiem, kad šāds apdrošināšanas segums vai atbilstīgās tiesības uz pabalstiem netiek nodrošinātas saistībā ar darba līgumu vai neizriet no darba līguma.

2. Dalībvalstis prasa, lai tiek ievēroti nosacījumi, kas paredzēti piemērojamos tiesību aktos, izklāstīti koplīgumos vai noteikti praksē attiecīgajās augsti kvalificētas nodarbinātības profesionālās nozarēs.

3. Papildus 1. un 2. punktā paredzētajām prasībām bruto gada algas apmērs, kas izriet no darba līgumā vai saistošajā darba piedāvājumā noteiktās mēnešalgas vai gada algas, nav mazāks par valsts algas slieksni, ko šajā nolūkā noteikusi un publicējusi attiecīgā dalībvalsts.

Pirmajā daļā minēto algas slieksni attiecīgā dalībvalsts nosaka pēc apspriešanās ar sociālajiem partneriem saskaņā ar valsts praksi. Tas ir vismaz attiecīgās dalībvalsts 1 vidējās bruto gada algas apmērā, bet nepārsniedz 1,6 šādas bruto gada algas.

4. Atkāpjoties no 3. punkta, attiecībā uz nodarbinātību profesijās, kurās jo īpaši pastāv vajadzība pēc darba ņēmējiem no trešām valstīm un kuras ietilpst *ISCO* klasifikācijas 1. un 2. pamatgrupā, dalībvalsts var piemērot zemāku algas slieksni, kas ir vismaz 80 % no algas sliekšņa, kuru minētā dalībvalsts noteikusi saskaņā ar 3. punktu, ja šis zemākais algas slieksnis nav zemāks par 1 vidējās bruto gada algas apmēru minētajā dalībvalstī.

5. Atkāpjoties no 3. punkta, attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas ieguvuši augstākās izglītības kvalifikāciju ne vairāk kā trīs gadus pirms tiek iesniegts ES zilās kartes pieteikums, dalībvalsts var piemērot zemāku algas slieksni, kas ir vismaz 80 % no algas sliekšņa, kuru minētā dalībvalsts noteikusi saskaņā ar 3. punktu, ja šis zemākais algas slieksnis nav zemāks par 1 vidējās bruto gada algas apmēru attiecīgajā dalībvalstī.

Ja trīs gadu perioda laikā izsniegtā ES zilā karte tiek atjaunota, pirmajā daļā minēto algas slieksni turpina piemērot, ja:

a) nav beidzies sākotnējais trīs gadu periods; vai

b) nav beidzies 24 mēnešu periods pēc pirmās ES zilās kartes izsniegšanas.

6. Ja ES zilās kartes pieteikums attiecas uz trešās valsts valstspiederīgo, kuram ir tās pašas dalībvalsts izsniegta valsts uzturēšanās atļauja augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, minētā dalībvalsts:

a) nepieprasa pieteikuma iesniedzējam uzrādīt 1. punkta b) vai c) apakšpunktā paredzētos dokumentus, ja attiecīgā augstākā profesionālā kvalifikācija jau tika pārbaudīta saistībā ar pieteikumu valsts uzturēšanās atļaujas saņemšanai;

b) nepieprasa pieteikuma iesniedzējam iesniegt pierādījumus, kas paredzēti šā panta 1. punkta e) apakšpunktā, ja vien pieteikums nav iesniegts saistībā ar nodarbinātības maiņu, un tādā gadījumā attiecīgi piemēro 15. pantu; un

c) nepiemēro 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ja vien pieteikums nav iesniegts saistībā ar nodarbinātības maiņu, un tādā gadījumā attiecīgi piemēro 15. pantu.

7. Dalībvalstis var attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam pieprasīt norādīt adresi savā teritorijā.

Ja dalībvalsts tiesību aktos ir prasīts adresi norādīt pieteikuma iesniegšanas laikā un attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais vēl nezina savu turpmāko adresi, dalībvalstis pieņem pagaidu adresi. Tādos gadījumos trešās valsts valstspiederīgais norāda savu pastāvīgo adresi ne vēlāk kā tad, kad tiek izsniegta ES zilā karte, ievērojot 9. pantu.

6. pants

Uzņemšanas skaitliskie apjomi

Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesības noteikt uzņemšanas apjomu trešo valstu valstspiederīgajiem saskaņā ar LESD 79. panta 5. punktu.

7. pants

ES zilās kartes pieteikuma noraidīšanas iemesli

1. Dalībvalsts noraida ES zilās kartes pieteikumu, ja:

a) nav ievērots 5. pants;

b) uzrādītie dokumenti tika iegūti krāpnieciskā ceļā, viltoti vai sagrozīti;

c) tiek uzskatīts, ka attiecīgais trešās valsts valstspiederīgais apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrisko drošību vai sabiedrības veselību; vai

d) darba devēja uzņēmums tika iedibināts vai darbojas galvenokārt tāpēc, lai atvieglotu trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu.

2. Dalībvalsts var noraidīt ES zilās kartes pieteikumu:

a) ja dalībvalsts kompetentās iestādes pēc tam, kad ir pārbaudīta situācija darba tirgū, piemēram, ja ir augsts bezdarba līmenis, secina, ka attiecīgo brīvo darba vietu var aizpildīt valsts vai Savienības darbaspēks, vai trešo valstu valstspiederīgie, kuri likumīgi uzturas minētajā dalībvalstī un jau ir tās darba tirgū saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem, vai arī ES pastāvīgie iedzīvotāji, kuri vēlas pārcelties uz minēto dalībvalsti augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā atbilstīgi Direktīvas 2003/109/EK III nodaļai;

b) ja darba devējs nav izpildījis savas juridiskās saistības attiecībā uz sociālo nodrošinājumu, nodokļiem, darba tiesībām vai darba apstākļiem;

c) ja darba devējs ir pieteicis sava uzņēmuma maksātnespēju vai uzņēmums ir likvidēts saskaņā ar valsts tiesību aktiem maksātnespējas jomā, vai netiek veikta nekāda saimnieciskā darbība;

d) ja darba devējam ir piemērotas sankcijas par to, ka tas nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kas valstī uzturas nelikumīgi, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/52/EK ([24]) 9. pantā, vai par nedeklarētu darbu vai nelegālu nodarbināšanu saskaņā ar valsts tiesību aktiem; vai

e) lai izcelsmes valstīs nodrošinātu ētisku darbā pieņemšanu profesijās, kurās trūkst kvalificētu darba ņēmēju, tostarp, pamatojoties uz nolīgumu, kurā minētajā nolūkā ir uzskaitītas attiecīgās profesijas un kurš ir noslēgts vai nu starp Savienību un dalībvalstīm, no vienas puses, un vienu vai vairākām trešām valstīm, no otras puses, vai starp dalībvalstīm, no vienas puses, un vienu vai vairākām trešām valstīm, no otras puses.

3. Neskarot 1. punktu, jebkurā lēmumā noraidīt pieteikumu ņem vērā attiecīgās lietas konkrētos apstākļus un ievēro samērīguma principu.

8. pants

ES zilās kartes atsaukšanas vai neatjaunošanas iemesli

1. Dalībvalsts atsauc ES zilo karti vai atsaka tās atjaunošanu, ja:

a) ES zilā karte vai uzrādītie dokumenti tika iegūti krāpnieciskā ceļā, viltoti vai sagrozīti;

b) attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam vairs nav derīga darba līguma augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā;

c) attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam vairs nav 5. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minētās kvalifikācijas; vai

d) attiecīgā trešās valsts valstspiederīgā alga vairs neatbilst algas slieksnim, kas noteikts attiecīgi saskaņā ar 5. panta 3., 4. vai 5. punktu.

2. Dalībvalsts var atsaukt ES zilo karti vai atteikt tās atjaunošanu:

a) sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ;

([24]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/52/EK (2009. gada 18. jūnijs), ar ko nosaka minimālos standartus sankcijām un pasākumiem pret darba devējiem, kas nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi (OV L 168, 30.6.2009., 24. lpp.).

b) pēc vajadzības, ja darba devējs nav izpildījis savas juridiskās saistības attiecībā uz sociālo nodrošinājumu, nodokļiem, darba tiesībām vai darba apstākļiem;

c) ja ES zilās kartes turētājam nav pietiekamu līdzekļu, lai uzturētu sevi un – attiecīgā gadījumā – savus ģimenes locekļus, neizmantojot minētās dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu;

d) ja ES zilās kartes turētājs uzturas minētajā dalībvalstī citos nolūkos, nevis tajos, kādos viņam tika atļauts uzturēties;

e) ja vairs netiek ievēroti nosacījumi, kas paredzēti piemērojamos tiesību aktos, izklāstīti koplīgumos vai noteikti praksē attiecīgajās augsti kvalificētas nodarbinātības profesionālās nozarēs;

f) ja ES zilās kartes turētājs nav ievērojis attiecīgās procedūras, kas paredzētas 15. panta 2. punkta a) apakšpunktā vai 15. panta 3. vai 4. punktā;

g) ja ES zilās kartes turētājam vairs nav derīga ceļošanas dokumenta, ar noteikumu, ka pirms ES zilās kartes atsaukšanas minētā dalībvalsts minētajam ES zilās kartes turētājam bija noteikusi saprātīgu termiņu derīga ceļošanas dokumenta iegūšanai un uzrādīšanai; vai

h) ja ES zilās kartes turētājs neievēro V nodaļā minētos mobilitātes nosacījumus.

Piemērojot pirmās daļas c) punktu, dalībvalsts izvērtē, vai līdzekļi ir pietiekami atkarībā no to veida un pastāvīguma un var ņemt vērā valsts minimālo algu, minimālo ienākumu vai minimālo pensiju līmeni, kā arī ES zilās kartes turētāja ģimenes locekļu skaitu. Šādā izvērtējumā ņem vērā ģimenes locekļu ieguldījumus mājsaimniecības ienākumos.

3. Atkāpjoties no šā panta 2. punkta pirmās daļas f) apakšpunkta, paziņojuma, kas paredzēts 15. panta 2. punkta a) apakšpunktā vai 15. panta 3. vai 4. punktā, nesniegšanu neuzskata par pietiekamu iemeslu ES zilās kartes atsaukšanai vai neatjaunošanai, ja ES zilās kartes turētājs pierāda, ka paziņojums kompetentās iestādes nesasniedza no viņa neatkarīga iemesla dēļ.

4. Atkāpjoties no 1. punkta b) un d) apakšpunkta, dalībvalstis var nolemt neatsaukt ES zilo karti vai neatteikt tās atjaunošanu, ja ES zilās kartes turētājs uz laiku, jebkurā gadījumā ne ilgāk kā 12 mēnešus, neizpilda 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 5. panta 3. punktā, vai, attiecīgā gadījumā, 5. panta 4. vai 5. punktā izklāstītos uzņemšanas kritērijus slimības, invaliditātes vai bērna kopšanas atvaļinājuma dēļ.

5. Atkāpjoties no 1. punkta b) un d) apakšpunkta un 2. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta, ES zilā karte netiek atsaukta vai tās atjaunošana netiek atteikta ES zilās kartes turētāja bezdarba gadījumā, izņemot gadījumus, kad:

a) ES zilās kartes turētājs summē bezdarba periodu, kas pārsniedz trīs mēnešus, un ES zilā karte viņam ir bijusi mazāk nekā divus gadus; vai

b) ES zilās kartes turētājs summē bezdarba periodu, kas pārsniedz sešus mēnešus, un ES zilā karte viņam ir bijusi vismaz divus gadus.

Dalībvalstis var atļaut summēt ilgākus bezdarba periodus pirms ES zilās kartes atsaukšanas vai neatjaunošanas.

6. Ja dalībvalsts plāno atsaukt vai neatjaunot ES zilo karti saskaņā ar 2. punkta pirmās daļas b) vai e) apakšpunktu, kompetentā iestāde par to iepriekš paziņo ES zilās kartes turētājam un nosaka saprātīgu termiņu – vismaz trīs mēnešus –, lai ES zilās kartes turētājs meklētu jaunu nodarbinātību, ievērojot 15. panta 1., 2. un 3. punktā izklāstītos nosacījumus. Nodarbinātības meklēšanas periods ir vismaz seši mēneši, ja ES zilās kartes turētājs ir iepriekš bijis nodarbināts vismaz divus gadus.

7. Neskarot 1. punktu, jebkurā lēmumā par ES zilās kartes atsaukšanu vai atteikšanu to atjaunot ņem vērā attiecīgās lietas konkrētos apstākļus un ievēro samērīguma principu.

III NODAĻA

ES ZILĀ KARTE UN PROCEDŪRA

9. pants

ES zilā karte

1. Ja trešās valsts valstspiederīgais atbilst 5. pantā izklāstītajiem kritērijiem un ja nav piemērojams neviens no 7. pantā paredzētajiem noraidījuma iemesliem, viņam izsniedz ES zilo karti.

Ja dalībvalsts izsniedz uzturēšanās atļaujas tikai savā teritorijā un trešās valsts valstspiederīgais atbilst visiem šajā direktīvā paredzētajiem uzņemšanas nosacījumiem, attiecīgā dalībvalsts viņam izsniedz ES zilās kartes iegūšanai vajadzīgo vīzu.

2. Dalībvalstis ES zilajai kartei nosaka standarta derīguma termiņu, kas ir vismaz 24 mēneši. Ja ES zilās kartes turētāja darba līgums aptver īsāku laikposmu, ES zilā karte ir derīga vismaz tik ilgi, kamēr spēkā ir darba līgums plus trīs mēneši, bet ne ilgāk par standarta termiņu, kas minēts pirmajā teikumā. Tomēr, ja ES zilās kartes turētāja ceļošanas dokumenta derīguma termiņš ir īsāks par ES zilās kartes derīguma termiņu, kas uz to attiektos saskaņā ar pirmo vai otro teikumu, ES zilā karte ir derīga vismaz uz ceļošanas dokumenta derīguma termiņu.

3. ES zilo karti izsniedz attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes, izmantojot vienotu formu, kas noteikta Regulā (EK) Nr. 1030/2002. Saskaņā ar minētās regulas pielikuma a) daļas 12. punktu dalībvalstis ES zilajā kartē var norādīt šīs direktīvas 15. panta 1. punktā noteiktos nosacījumus piekļuvei darba tirgum. Uzturēšanās atļaujas ierakstam "Atļaujas veids" atvēlētajā laukā dalībvalstis norāda "ES zilā karte".

Dalībvalstis var sniegt papīra formā papildu informāciju saistībā ar ES zilās kartes turētāja darba attiecībām vai uzglabāt šādus datus elektroniskā formā saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1030/2002 4. pantu un tās pielikuma a) daļas 16. punktu.

4. Ja dalībvalsts izsniedz ES zilo karti trešās valsts valstspiederīgajam, kam ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, dalībvalsts ES zilajā kartē, kas izsniegta minētajam trešās valsts valstspiederīgajam pozīcijā "Piezīmes" iekļauj šādu piezīmi: "Starptautisko aizsardzību piešķīrusi [dalībvalsts nosaukums] [datums]". Ja minētā dalībvalsts atsauc ES zilās kartes turētājam piešķirto starptautisko aizsardzību, tā atbilstošā gadījumā izsniedz jaunu ES zilo karti bez šādas piezīmes.

5. Ja dalībvalsts izsniedz ES zilo karti trešās valsts valstspiederīgajam, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs citā dalībvalstī, dalībvalsts, kura izsniedz ES zilo karti, ES zilajā kartē, kas izsniegta minētajam trešās valsts valstspiederīgajam, pozīcijā "Piezīmes" iekļauj šādu piezīmi: "Starptautisko aizsardzību piešķīrusi [dalībvalsts nosaukums] [datums]".

Pirms dalībvalsts norāda minēto piezīmi, tā informē dalībvalsti, kuru paredzēts norādīt minētajā piezīmē, par to, ka tā plāno izsniegt ES zilo karti, un lūdz minētajai dalībvalstij apstiprināt, ka ES zilās kartes turētājs joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs. Dalībvalsts, kuru paredzēts norādīt piezīmē, sniedz atbildi ne vēlāk kā viena mēneša laikā pēc informācijas lūguma saņemšanas. Ja starptautiskā aizsardzība ir atsaukta ar galīgu lēmumu, dalībvalsts, kas izsniedz ES zilo karti, minēto piezīmi nenorāda.

Ja saskaņā ar attiecīgajiem starptautiskajiem instrumentiem vai valsts tiesību aktiem atbildība par ES zilās kartes turētāja starptautisko aizsardzību tika nodota dalībvalstij pēc tam, kad tā izsniedza ES zilo karti saskaņā ar pirmo daļu, minētā dalībvalsts attiecīgi groza piezīmi trīs mēnešu laikā pēc šīs nodošanas.

6. Ja dalībvalsts izsniedz ES zilo karti, pamatojoties uz augstākajām profesionālajām prasmēm profesijās, kas nav uzskaitītas I pielikumā, dalībvalsts, kura izsniedz ES zilo karti, minētajā ES zilajā kartē pozīcijā "Piezīmes" iekļauj šādu piezīmi: "[Profesijas, kas nav uzskaitītas I pielikumā]".

7. ES zilās kartes derīguma termiņa laikā tās turētājs ir tiesīgs:

a) ieceļot, atkārtoti ieceļot un uzturēties tās dalībvalsts teritorijā, kas izsniegusi ES zilo karti; un

b) izmantot šajā direktīvā paredzētās tiesības.

10. pants

Uzņemšanas pieteikumi

1. Dalībvalstis nosaka, vai ES zilās kartes pieteikumus iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai darba devējs. Dalībvalstis var arī atļaut, ka pieteikumus iesniedz jebkurš no tiem.

2. ES zilās kartes pieteikumu izskata un izvērtē vai nu tad, ja trešās valsts valstspiederīgais uzturas ārpus tās dalībvalsts teritorijas, kurā viņš vēlas tikt uzņemts, vai arī tad, ja viņš jau uzturas minētās dalībvalsts teritorijā kā derīgas uzturēšanās atļaujas vai ilgtermiņa vīzas turētājs.

3. Atkāpjoties no 2. punkta, dalībvalsts var saskaņā ar saviem tiesību aktiem pieņemt iesniegto ES zilās kartes pieteikumu no trešās valsts valstspiederīgā, kuram nav derīgas uzturēšanās atļaujas vai ilgtermiņa vīzas, bet viņa atrašanās tās teritorijā ir likumīga.

11. pants

Procesuālās garantijas

1. Attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes pieņem lēmumu par ES zilās kartes pieteikumu un rakstiski paziņo pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar paziņošanas procedūrām, kas noteiktas minētās dalībvalsts tiesību aktos. Minēto lēmumu pieņem un paziņo pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā 90 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma.

Ja darba devējs ir atzīts saskaņā ar 13. pantu, lēmumu par ES zilās kartes pieteikumu pieņem un paziņo pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā 30 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma.

2. Ja dokumenti, kas uzrādīti, vai informācija, kas sniegta kā pieteikuma pamatojums, nav pietiekami vai pilnīgi, kompetentās iestādes paziņo pieteikuma iesniedzējam, kādi papildu dokumenti vai informācija tiek pieprasīti, un nosaka saprātīgu termiņu to uzrādīšanai vai sniegšanai. Šā panta 1. punktā minēto termiņu aptur līdz laikam, kad iestādes ir saņēmušas pieprasītos papildu dokumentus vai informāciju. Pieteikumu var noraidīt, ja noteiktajā termiņā nav iesniegti pieprasītie papildu dokumenti vai informācija,.

3. Jebkuru lēmumu noraidīt ES zilās kartes pieteikumu, atsaukt ES zilo karti vai neatjaunot ES zilo karti rakstiski paziņo attiecīgajam trešās valsts valstspiederīgajam un attiecīgā gadījumā viņa darba devējam saskaņā ar paziņošanas procedūrām, kas noteiktas attiecīgajos valsts tiesību aktos. Paziņojumā norāda lēmuma iemeslus un kompetento iestādi, kam var iesniegt pārsūdzību, kā arī pārsūdzības iesniegšanas termiņu. Dalībvalstis paredz tiesību efektīvu aizsardzību tiesā saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

4. Pieteikuma iesniedzējs var iesniegt pieteikumu viņa ES zilās kartes atjaunošanai pirms tās derīguma termiņa beigām. Atjaunošanas pieteikuma iesniegšanai dalībvalstis var noteikt termiņu, kas nepārsniedz 90 dienas pirms ES zilās kartes termiņa beigām.

5. Ja ES zilās kartes derīguma termiņš beidzas atjaunošanas procedūras laikā, kamēr kompetentās iestādes nav pieņēmušas lēmumu par atjaunošanas pieteikumu, dalībvalstis trešās valsts valstspiederīgajam atļauj palikt savā teritorijā tā, it kā viņš būtu ES zilās kartes turētājs.

6. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tās ES zilās kartes turētājiem piešķir tādas pašas procesuālās garantijas kā tās, kas paredzētas to valsts shēmās, ja šādās valsts shēmās paredzētās procesuālās garantijas ir labvēlīgākas par 1.–5. punktā paredzētajām.

12. pants

Maksas

Dalībvalstis var pieprasīt maksas par pieteikumu izskatīšanu saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalsts par pieteikumu izskatīšanu noteikto maksu apmērs nav nesamērīgs vai pārmērīgs.

Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tās no ES zilās kartes pieteikuma iesniedzējiem nepieprasa maksas, kas ir augstākas par tām, kas noteiktas valsts atļauju pieteikumu iesniedzējiem.

13. pants

Atzīti darba devēji

1. Dalībvalstis var paredzēt darba devēju atzīšanas procedūras saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi, lai vienkāršotu procedūru ES zilās kartes saņemšanai.

Ja dalībvalsts paredz šādas atzīšanas procedūras, tā attiecīgajiem darba devējiem sniedz skaidru un pārredzamu informāciju cita starpā attiecībā uz atzīšanas nosacījumiem un kritērijiem, atzīšanas derīguma termiņu un atzīšanas nosacījumu neievērošanas sekām, tostarp iespējamu atzīšanas atsaukšanu vai neatjaunošanu, kā arī par jebkādām sankcijām, kas tiek piemērotas.

Atzīšanas procedūras nedrīkst būt saistītas ar nesamērīgu vai pārmērīgu administratīvo slogu vai izmaksām darba devējiem, jo īpaši mazajiem un vidējiem uzņēmumiem.

2. Vienkāršotās procedūras ietver pieteikumu izskatīšanu saskaņā ar 11. panta 1. punkta otro daļu. Pieteikumu iesniedzējus atbrīvo no pienākuma uzrādīt vai iesniegt vienu vai vairākus 5. panta 1. punkta b) vai e) apakšpunktā vai 5. panta 7. punktā minētos pierādījumus.

3. Dalībvalstis var atteikties atzīt darba devēju, ievērojot 1. punktu, ja minētajam darba devējam ir piemērotas sankcijas par:

a) tādu trešo valstu valstspiederīgo nodarbināšanu, kas valstī uzturas nelikumīgi, saskaņā ar Direktīvu 2009/52/EK;

b) nedeklarētu darbu vai nelegālu nodarbinātību saskaņā ar valsts tiesību aktiem; vai

c) savu juridisko saistību attiecībā uz sociālo nodrošinājumu, nodokļiem, darba tiesībām vai darba apstākļiem neizpildi.

Jebkurā lēmumā atteikt darba devēja atzīšanu ņem vērā konkrētos lietas apstākļus, tostarp laiku, kas pagājis kopš sankcijas piemērošanas, un ievēro proporcionalitātes principu.

4. Dalībvalstis var atteikt atjaunošanu vai var izlemt atsaukt darba devēja atzīšanu, ja attiecīgais darba devējs nav izpildījis savas saistības saskaņā ar šo direktīvu vai ja atzīšana ir iegūta krāpnieciskā ceļā.

5. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā un ir izveidojušas darba devēju atzīšanas procedūras, kas atvieglo šādu uzturēšanās atļauju izsniegšanu, tās piemēro ES zilās kartes pieteikumiem tādas pašas atzīšanas procedūras, ja atzīšanas procedūras šādu atļauju izsniegšanai ir labvēlīgākas par 1.–4. punktā paredzētajām.

14. pants

Sankcijas pret darba devējiem

1. Dalībvalstis paredz sankcijas pret darba devējiem, kuri nav pildījuši savus pienākumus, kas paredzēti šajā direktīvā. Minētās sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un atturošas.

2. Dalībvalstis paredz pasākumus, lai novērstu iespējamu šīs direktīvas ļaunprātīgu izmantošanu. Minētie pasākumi ietver uzraudzību, novērtēšanu un attiecīgā gadījumā pārbaudi saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai administratīvo praksi.

IV NODAĻA

TIESĪBAS

15. pants

Piekļuve darba tirgum

1. ES zilās kartes turētājiem ir piekļuve augsti kvalificētai nodarbinātībai attiecīgajā dalībvalstī saskaņā ar šajā pantā paredzētajiem nosacījumiem.

2. Attiecīgās personas kā ES zilās kartes turētāja likumīgas nodarbinātības pirmo 12 mēnešu laikā dalībvalsts var:

a) pieprasīt, lai darba devēja maiņa vai izmaiņas, kas var ietekmēt atbilstību 5. pantā izklāstītajiem uzņemšanas kritērijiem, tiek paziņotas kompetentajām iestādēm minētajā dalībvalstī saskaņā ar valsts tiesību aktos noteiktajām procedūrām; un

b) uz jebkura darba devēja maiņu attiecināt darba tirgus situācijas pārbaudi, ja minētā dalībvalsts šādu pārbaudi veic saskaņā ar 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

ES zilās kartes turētāja tiesības mainīt nodarbinātību var tikt apturētas uz laiku, kas nepārsniedz 30 dienas, kamēr attiecīgā dalībvalsts pārbauda, vai ir izpildīti 5. pantā paredzētie uzņemšanas nosacījumi un vai attiecīgo brīvo darba vietu nevar aizpildīt 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā uzskaitītās personas. Attiecīgā dalībvalsts minēto 30 dienu laikā var iebilst pret nodarbinātības maiņu.

3. Pēc 2. punktā paredzētā 12 mēnešu laikposma beigām dalībvalstis var pieprasīt tikai, lai darba devēja maiņa vai izmaiņas, kas ietekmē atbilstību 5. pantā izklāstītajiem uzņemšanas kritērijiem, tiek paziņotas saskaņā ar valsts tiesību aktos noteiktajām procedūrām. Šāda prasība neaptur ES zilās kartes turētāja tiesības uzsākt un iesaistīties jaunā nodarbinātībā.

4. Bezdarba perioda laikā ES zilās kartes turētājam ir atļauts meklēt un uzsākt nodarbinātību saskaņā ar šo pantu. ES zilās kartes turētājs par bezdarba perioda sākumu un – attiecīgā gadījumā – beigām paziņo uzturēšanās dalībvalsts kompetentajām iestādēm saskaņā ar attiecīgajām valsts procedūrām.

5. Neskarot 5. pantā izklāstītos uzņemšanas kritērijus, dalībvalstis var atļaut ES zilās kartes turētājiem paralēli augsti kvalificētai nodarbinātībai iesaistīties pašnodarbinātībā saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem. Tas neskar dalībvalstu kompetenci ierobežot atļautās pašnodarbinātības tvērumu.

Jebkādas šādas pašnodarbinātības darbības ir pakārtotas attiecīgo personu kā ES zilās kartes turētāju galvenajai darbībai.

6. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tās ES zilās kartes turētājiem garantē piekļuvi pašnodarbinātībai saskaņā ar nosacījumiem, kas nav mazāk labvēlīgi par attiecīgajā valsts shēmā paredzētajiem nosacījumiem.

7. Neskarot 5. pantā izklāstītos uzņemšanas kritērijus, dalībvalstis var atļaut ES zilās kartes turētājiem saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem veikt profesionālas darbības, kas nav viņu kā ES zilās kartes turētāju galvenā darbība.

8. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalsts var saglabāt ierobežojumus attiecībā uz piekļuvi nodarbinātībai saskaņā ar esošajiem attiecīgās valsts vai Savienības tiesību aktiem, ja šādas nodarbinātības darbības ietver vismaz epizodisku iesaisti valsts pilnvaru īstenošanā un pienākumu aizsargāt valsts vispārējās intereses, vai ja šādas nodarbinātības darbības var veikt vienīgi minētās dalībvalsts valstspiederīgie, Savienības pilsoņi vai EEZ pilsoņi.

9. Šis pants neskar priekšrocības principu Savienības pilsoņiem, kad tas ir piemērojams saskaņā ar attiecīgajiem pievienošanās aktiem.

16. pants

Vienlīdzīga attieksme

1. ES zilās kartes turētāji saņem vienlīdzīgu attieksmi ar ES zilās kartes izsniedzējas dalībvalsts valstspiederīgajiem attiecībā uz šādiem aspektiem:

a) nodarbinātības noteikumi, tostarp minimālais darbspējas vecums, darba apstākļi, tostarp atalgojums un atlaišana, darba laiks, atvaļinājums un brīvdienas, kā arī veselības aizsardzības un drošības prasības darba vietā;

b) biedrošanās brīvība, piederība organizācijai un dalība organizācijā, kas pārstāv darba ņēmējus vai darba devējus, vai jebkurā organizācijā, kuras locekļi ir konkrētu profesiju pārstāvji, tostarp šo organizāciju piešķirtās tiesības un priekšrocības, neskarot valsts tiesību aktu noteikumus par sabiedrisko kārtību un sabiedrisko drošību;

c) izglītība un arodmācības;

d) diplomu, sertifikātu un citu profesionālo kvalifikāciju atzīšana saskaņā ar attiecīgajām valsts procedūrām;

e) Regulas (EK) Nr. 883/2004 3. pantā minētās sociālā nodrošinājuma jomas; un

f) piekļuve precēm un pakalpojumiem un sabiedriski pieejamu preču piegāde un pakalpojumu sniegšana, tostarp mājokļa iegūšanas procedūras, kā arī informācijas un konsultēšanas pakalpojumi, ko sniedz nodarbinātības dienesti.

2. Saistībā ar 1. punkta c) apakšpunktu dalībvalstis var ierobežot vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz stipendijām un uzturēšanas pabalstiem, kā arī aizdevumiem vai citām dotācijām un aizdevumiem attiecībā uz vidusskolas un augstāko izglītību un arodmācībām. Piekļuve universitātes un pēcvidusskolas izglītībai var būt atkarīga no atbilstības valsts tiesību aktos paredzētiem īpašiem priekšnoteikumiem.

Saistībā ar 1. punkta f) apakšpunktu dalībvalstis var ierobežot vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz mājokļa iegūšanas procedūrām. Tas neskar līgumslēgšanas brīvību saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem.

3. ES zilās kartes turētāji, kas pārceļas uz trešo valsti, vai šādu ES zilās kartes turētāju apgādību zaudējušas personas, kuras uzturas trešā valstī un kuru tiesības izriet no ES zilās kartes turētāja statusa, saņem likumā noteiktās pensijas saistībā ar vecumu, invaliditāti un nāvi, kas, pamatojoties uz šā ES zilās kartes turētāja iepriekšēju nodarbinātību, tika iegūtas saskaņā tiesību aktiem, kas minēti Regulas (EK) Nr. 883/2004 3. pantā, ar tādiem pašiem nosacījumiem un tādām pašām likmēm, kādas piemēro attiecīgo dalībvalstu valstspiederīgajiem, ja šādi valstspiederīgie pārceļas uz trešo valsti.

4. Šā panta 1. punktā noteiktās tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi neskar dalībvalsts tiesības atsaukt ES zilo karti vai atteikt tās atjaunošanu saskaņā ar 8. pantu.

5. Šo pantu nepiemēro ES zilās kartes turētājiem, kas attiecīgajā dalībvalstī ir tiesību uz brīvu pārvietošanos saņēmēji saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.

6. Šo pantu piemēro ES zilās kartes turētājiem, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji, tikai tad, ja viņi uzturas dalībvalstī, kura nav dalībvalsts, kas viņiem piešķīra starptautisko aizsardzību.

7. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tās ES zilās kartes turētājiem piešķir tādas pašas tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi kā valsts uzturēšanās atļauju turētājiem, ja šādas tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi ir labvēlīgākas nekā šajā pantā paredzētās.

17. pants

Ģimenes locekļi

1. Direktīvu 2003/86/EK piemēro, ievērojot šajā pantā noteiktās atkāpes.

2. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 3. panta 1. punkta un 8. panta, ģimenes atkalapvienošanos nepadara atkarīgu no tā, ka ES zilās kartes turētājam ir saprātīgas iespējas iegūt pastāvīgas uzturēšanās tiesības vai tā, ka viņam ir uzturēšanās atļauja ar derīguma termiņu uz vienu gadu vai ilgāk, vai arī tā, ka viņš ir uzturējies dalībvalstī obligāto minimālo periodu.

3. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punkta trešās daļas un 7. panta 2. punkta otrās daļas, minētajos noteikumos paredzētos integrācijas nosacījumus un pasākumus var piemērot, bet vienīgi pēc tam, kad attiecīgajām personām ir atļauta ģimenes atkalapvienošanās.

4. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 5. panta 4. punkta pirmās daļas, ja ir izpildīti ģimenes atkalapvienošanās nosacījumi un ja pilnīgi pieteikumi iesniegti vienlaikus, lēmumus par ģimenes locekļu pieteikumiem pieņem un paziņo vienlaikus ar lēmumu par ES zilās kartes pieteikumu. Ja ģimenes locekļi pievienojas ES zilās kartes turētājam pēc tam, kad ir izsniegta ES zilā karte, un ja ir izpildīti ģimenes atkalapvienošanās nosacījumi, lēmumu pieņem un paziņo iespējami ātrāk, bet ne vēlāk kā 90 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma. Attiecīgi piemēro šīs direktīvas 11. panta 2. un 3. punktu.

5. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 13. panta 2. un 3. punkta, ģimenes locekļu uzturēšanās atļauju derīguma termiņš ir tāds pats kā ES zilās kartes turētājam, ciktāl to pieļauj viņu ceļošanas dokumentu derīguma termiņš.

6. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 14. panta 2. punkta, dalībvalstis nepiemēro nekādu laika ierobežojumu attiecībā uz ģimenes locekļu piekļuvi darba tirgum. Atkāpjoties no minētās direktīvas 14. panta 1. punkta b) apakšpunkta un neskarot šīs direktīvas 15. panta 8. punktā minētos ierobežojumus, ģimenes locekļiem attiecīgajā dalībvalstī ir piekļuve jebkādai nodarbinātībai un pašnodarbinātībai saskaņā ar piemērojamām prasībām, kas paredzētas valsts tiesību aktos.

7. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 15. panta 1. punkta, lai aprēķinātu uzturēšanās periodu, kas nepieciešams, lai saņemtu patstāvīgu uzturēšanās atļauju, summē uzturēšanos dažādās dalībvalstīs. Dalībvalstis var prasīt divus gadus ilgu likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos tās dalībvalsts teritorijā, kurā iesniedz pieteikumu patstāvīgai uzturēšanās atļaujai, tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas.

8. Šo pantu nepiemēro to ES zilās kartes turētāju ģimenes locekļiem, kas attiecīgajā dalībvalstī ir tiesību uz brīvu pārvietošanos saņēmēji saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.

9. Šo pantu piemēro to ES zilās kartes turētāju ģimenes locekļiem, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji, tikai tad, ja minētie ES zilās kartes turētāji uzturas dalībvalstī, kura nav dalībvalsts, kas viņiem piešķīra starptautisko aizsardzību.

10. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, tās ES zilās kartes turētājiem un viņu ģimenes locekļiem piešķir tādas pašas tiesības kā valsts uzturēšanās atļauju turētājiem un viņu ģimenes locekļiem piešķirtās, ja šādas tiesības ir labvēlīgākas nekā šajā pantā paredzētās.

18. pants

ES pastāvīgā iedzīvotāja statuss ES zilās kartes turētājiem

1. Direktīvu 2003/109/EK piemēro, ievērojot šajā pantā noteiktās atkāpes.

2. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/109/EK 4. panta 1. punkta, ES zilās kartes turētājs, kas izmantojis šīs direktīvas 21. pantā noteikto iespēju, var summēt uzturēšanās periodus dažādās dalībvalstīs, lai izpildītu prasību par uzturēšanās ilgumu, ar nosacījumu, ka ES zilās kartes turētājs ir sasummējis:

a) Direktīvas 2003/109/EK 4. panta 1. punktā noteikto likumīgas un nepārtrauktas uzturēšanās gadu skaitu kā ES zilās kartes turētājam, valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā turētājs, pētniekam izsniegtas atļaujas turētājs vai – attiecīgā gadījumā – kā studentam izsniegtas atļaujas turētājs saskaņā ar Direktīvas 2003/109/EK 4. panta 2. punkta otro daļu vai kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs dalībvalstu teritorijā; un

b) divu gadu ilgu likumīgu un nepārtrauktu uzturēšanos kā ES zilās kartes turētājam tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir iesniegts pieteikums ES pastāvīgā iedzīvotāja statusam, tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas.

3. Lai aprēķinātu šā panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto likumīgas un nepārtrauktas uzturēšanās Savienībā periodu, un atkāpjoties no Direktīvas 2003/109/EK 4. panta 3. punkta pirmās daļas, prombūtnes periodi no attiecīgo dalībvalstu teritorijas nepārtrauc šo likumīgas un nepārtrauktas uzturēšanās Savienībā periodu, ja minētie prombūtnes periodi ir īsāki par 12 secīgiem mēnešiem un kopā nepārsniedz 18 mēnešus minētajā periodā.

4. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/109/EK 9. panta 1. punkta c) apakšpunkta, dalībvalstis līdz 24 secīgiem mēnešiem pagarina prombūtnes no Savienības teritorijas periodu, kura laikā ES pastāvīgajam iedzīvotājam, kuram ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja ar šīs direktīvas 19. panta 2. punktā minēto piezīmi, un viņa ģimenes locekļiem, kam piešķirts ES pastāvīgā iedzīvotāja statuss, atļauts būt prombūtnē.

5. Direktīvas 16. panta 1. punkta f) apakšpunktu, 16. panta 3. punktu, 20. pantu un – attiecīgā gadījumā – 17. un 22. pantu piemēro personām, kam ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja ar 19. panta 2. punktā minēto piezīmi.

6. Ja ES pastāvīgais iedzīvotājs, kam ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja ar šīs direktīvas 19. panta 2. punktā minēto piezīmi, izmanto savas tiesības pārcelties uz otru dalībvalsti, ievērojot Direktīvas 2003/109/EK III nodaļu, nepiemēro minētās direktīvas 14. panta 3. un 4. punktu. Otrā dalībvalsts piemēro pasākumus saskaņā ar šīs direktīvas 21. panta 8. punktu.

19. pants

Pastāvīgās uzturēšanās atļauja

1. Dalībvalstis izsniedz ES zilās kartes turētājiem, kas atbilst šīs direktīvas 18. pantā izklāstītajiem nosacījumiem ES pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai, uzturēšanās atļauju saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1030/2002.

2. Dalībvalstis 1. punktā minētajā uzturēšanās atļaujā pozīcijā "Piezīmes" norāda "Bijušais ES zilās kartes turētājs".

V NODAĻA

MOBILITĀTE STARP DALĪBVALSTĪM

20. pants

Īstermiņa mobilitāte

1. Ja trešās valsts valstspiederīgais, kam ir derīga ES zilā karte, kuru izdevusi dalībvalsts, kas pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, saimnieciskās darbības veikšanas nolūkā ieceļo un uzturas vienā vai vairākās otrajās dalībvalstīs uz laiku līdz 90 dienām jebkurā 180 dienu periodā, otrā dalībvalsts nepieprasa nekādu citu atļauju šādas darbības veikšanai kā vien ES zilo karti.

2. Trešās valsts valstspiederīgais, kam ir derīga ES zilā karte, kuru izdevusi dalībvalsts, kas Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, saimnieciskās darbības veikšanas nolūkā ir tiesīgs ieceļot un uzturēties vienā vai vairākās otrajās dalībvalstīs uz laiku līdz 90 dienām jebkurā 180 dienu periodā, pamatojoties uz attiecīgo ES zilo karti un derīgu ceļošanas dokumentu. Ja ES zilās kartes turētājs šķērso iekšējo robežu, uz kuras kontrole vēl nav atcelta, uz otru dalībvalsti, kas pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, otrā dalībvalsts var pieprasīt ES zilās kartes turētājam sniegt pierādījumus par uzturēšanos saimnieciskās darbības nolūkā. Otrā dalībvalsts nepieprasa nekādu citu atļauju saimnieciskās darbības veikšanai kā vien ES zilo karti.

21. pants

Ilgtermiņa mobilitāte

1. Pēc 12 mēnešu ilgas likumīgas uzturēšanās pirmajā dalībvalstī ES zilās kartes turētāja statusā trešās valsts valstspiederīgais ir tiesīgs ieceļot, uzturēties un strādāt otrā dalībvalstī augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā, pamatojoties uz ES zilo karti un derīgu ceļošanas dokumentu, saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem.

2. Ja ES zilo karti izdevusi dalībvalsts, kas Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, un ES zilās kartes turētājs ilgtermiņa mobilitātes nolūkā šķērso iekšējo robežu, uz kuras kontrole vēl nav atcelta, otrā dalībvalstī, kas pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, šī otrā dalībvalsts var pieprasīt ES zilās kartes turētājam uzrādīt derīgu ES zilo karti, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, un darba līgumu vai saistošu darba piedāvājumu augsti kvalificētai nodarbinātībai uz vismaz sešu mēnešu laikposmu minētajā otrajā dalībvalstī.

3. Iespējami ātrāk un ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc tam, kad ES zilās kartes turētājs ieceļojis otrās dalībvalsts teritorijā, ES zilās kartes pieteikumu iesniedz attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei. Minētajam pieteikumam pievieno visus dokumentus, kas apliecina atbilstību 4. punktā norādītajiem nosacījumiem attiecībā uz otro dalībvalsti. Dalībvalstis nosaka, vai pieteikumus iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai darba devējs. Dalībvalstis var arī atļaut, ka pieteikumus iesniedz jebkurš no tiem.

ES zilās kartes turētājam atļauj sākt strādāt otrajā dalībvalstī ne vēlāk kā 30 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma.

Pieteikumu otrās dalībvalsts kompetentajai iestādei var iesniegt, kamēr ES zilās kartes turētājs vēl uzturas pirmās dalībvalsts teritorijā.

4. Saistībā ar pieteikumu kā minēts 3. punktā pieteikuma iesniedzējs uzrāda:

a) derīgu ES zilo karti, ko izdevusi pirmā dalībvalsts;

b) derīgu darba līgumu vai – ja tā paredzēts valsts tiesību aktos – saistošu darba piedāvājumu attiecībā uz augsti kvalificētu nodarbinātību uz vismaz sešu mēnešu laikposmu otrajā dalībvalstī;

c) reglamentētām profesijām – dokumentus, kas apliecina, ka ir izpildīti valsts tiesību aktos paredzētie nosacījumi, kurus jāizpilda Savienības pilsoņiem, lai strādātu reglamentētā profesijā, kas norādīta darba līgumā vai – ja tā paredzēts valsts tiesību aktos – saistošā darba piedāvājumā.

d) derīgu ceļošanas dokumentu, kā noteikts attiecīgās valsts tiesību aktos; un

e) pierādījumus par atbilstību algas slieksnim, kas otrajā dalībvalstī noteikts, piemērojot 5. panta 3. punktu vai – attiecīgā gadījumā – 5. panta 4. vai 5. punktu.

Attiecībā uz pirmās daļas c) punktu saistībā ar pieteikšanos ES zilajai kartei otrā dalībvalstī ES zilās kartes turētāji attiecībā uz profesionālās kvalifikācijas atzīšanu saņem vienlīdzīgu attieksmi ar Savienības pilsoņiem saskaņā ar piemērojamiem Savienības un valsts tiesību aktiem.

Attiecībā uz nereglamentētām profesijām, ja pirmā dalībvalsts ir izsniegusi ES zilo karti, pamatojoties uz augstākām profesionālajām prasmēm profesijās, kas nav uzskaitītas I pielikumā, pieteikuma iesniedzējam var pieprasīt uzrādīt dokumentus, kas apliecina augstāko profesionālo kvalifikāciju saistībā ar veicamo darbu, kā paredzēts otrās dalībvalsts tiesību aktos.

5. Saistībā ar pieteikumu kā minēts 3. punktā attiecīgā dalībvalsts var pieprasīt pieteikuma iesniedzējam:

a) attiecībā uz nereglamentētām profesijām, ja ES zilās kartes turētājs pirmajā dalībvalstī ir strādājis mazāk nekā divus gadus, uzrādīt dokumentus, kas apliecina augstāko profesionālo kvalifikāciju saistībā ar veicamo darbu, kā paredzēts valsts tiesību aktos;

b) sniegt pierādījumu par to, ka viņam ir veselības apdrošināšana vai, ja tas paredzēts valsts tiesību aktos, ka viņš ir pieteicies veselības apdrošināšanai, kas sedz visus riskus, kurus parasti aptver attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgo apdrošināšana, periodiem, kad šāds apdrošināšanas segums vai atbilstīgās tiesības uz pabalstiem netiek nodrošinātas saskaņā ar darba līgumu vai neizriet no darba līguma.

6. Otrā dalībvalsts noraida ES zilās kartes pieteikumu, ja:

a) nav izpildītas 4. punktā noteiktās prasības;

b) uzrādītie dokumenti tika iegūti krāpnieciskā ceļā, viltoti vai sagrozīti;

c) nodarbinātība neatbilst nosacījumiem, kas paredzēti piemērojamos tiesību aktos, izklāstīti koplīgumos vai noteikti praksē, kā minēts 5. panta 2. punktā; vai

d) ES zilās kartes turētājs apdraud sabiedrisko kārtību, sabiedrisko drošību vai sabiedrības veselību.

7. Attiecībā uz jebkuru pieteikuma procedūru ilgtermiņa mobilitātes nolūkos attiecīgi piemēro 11. panta 2. un 3. punktā izklāstītās procesuālās garantijas. Neskarot šā panta 4. punktu, lēmumā noraidīt pieteikumu ilgtermiņa mobilitātei ņem vērā attiecīgās lietas konkrētos apstākļus un ievēro samērīguma principu.

8. Otrā dalībvalsts var noraidīt ES zilās kartes pieteikumu, pamatojoties uz pārbaudi, kas veikta saskaņā ar 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu, tikai tad, ja konkrētā dalībvalsts veic šādas pārbaudes, kad tā ir pirmā dalībvalsts.

9. Otrā dalībvalsts attiecībā uz ES zilās kartes pieteikumu pieņem kādu no šiem lēmumiem:

a) ja ir izpildīti šajā pantā paredzētie mobilitātes nosacījumi – izsniegt ES zilo karti un atļaut trešās valsts valstspiederīgajam uzturēties savā teritorijā augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā; vai

b) ja nav izpildīti šajā pantā paredzētie mobilitātes nosacījumi – noraidīt pieteikumu un pieprasīt, lai pieteikuma iesniedzējs un viņa ģimenes locekļi pamet tās teritoriju saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām procedūrām.

Atkāpjoties no 11. panta 1. punkta, otrā dalībvalsts pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā 30 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma savu lēmumu rakstiski paziņo pieteikuma iesniedzējam un pirmajai dalībvalstij.

Ārkārtas un pienācīgi pamatotos gadījumos, kas saistīti ar pieteikuma sarežģītību, dalībvalsts var termiņu, kas minēts otrajā daļā, pagarināt par 30 dienām. Dalībvalsts paziņo pieteikuma iesniedzējam par pagarinājumu ne vēlāk kā 30 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma.

Savā paziņojumā pirmajai dalībvalstij otrā dalībvalsts norāda kādu no 6. punkta b) un d) apakšpunktā minētajiem pieteikuma noraidīšanas iemesliem.

10. Gadījumos, kad pieteikuma procedūras laikā beidzas termiņš ES zilajai kartei, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, otrā dalībvalsts var izsniegt valsts pagaidu uzturēšanās atļauju vai līdzvērtīgu atļauju, kura pieteikuma iesniedzējam ļauj turpināt likumīgi uzturēties tās teritorijā, līdz kompetentās iestādes pieņem lēmumu par attiecīgo pieteikumu.

11. Sākot ar otro reizi, kad ES zilās kartes turētājs un – attiecīgā gadījumā – viņa ģimenes locekļi izmanto iespēju pārcelties uz citu dalībvalsti saskaņā ar šo pantu un 22. pantu, "pirmā dalībvalsts" ir dalībvalsts, no kuras attiecīgā persona pārceļas, un "otrā dalībvalsts" ir dalībvalsts, kurā viņš iesniedz uzturēšanās pieteikumu. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta, ES zilās kartes turētājs var otrreiz pārcelties uz citu dalībvalsti pēc sešu mēnešu likumīgas uzturēšanās pirmajā dalībvalstī ES zilās kartes turētāja statusā.

22. pants

Ģimenes locekļu uzturēšanās otrajā dalībvalstī

1. Ja ES zilās kartes turētājs pārceļas uz otru dalībvalsti saskaņā ar 21. pantu un ja ES zilās kartes turētāja ģimene jau bijusi izveidota pirmajā dalībvalstī, viņa ģimenes locekļi ir tiesīgi pavadīt ES zilās kartes turētāju vai pievienoties viņam.

Gadījumos, kas minēti šā punkta pirmajā daļā, piemēro Direktīvu 2003/86/EK un šīs direktīvas 17. pantu, ievērojot šā panta 2. līdz 7. punktā paredzētās atkāpes.

Ja ģimene nav bijusi izveidota jau pirmajā dalībvalstī, piemēro šīs direktīvas 17. pantu.

2. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 13. panta 1. punkta, ES zilās kartes turētāja ģimenes locekļi ir tiesīgi ieceļot un uzturēties otrajā dalībvalstī, pamatojoties uz derīgajām uzturēšanās atļaujām, ko tie saņēmuši pirmajā dalībvalstī kā ES zilās kartes turētāja ģimenes locekļi.

Ja ģimenes locekļu uzturēšanās atļaujas izdevusi dalībvalsts, kas Šengenas *acquis* nepiemēro pilnībā, un minētie ģimenes locekļi pievienojas ES zilās kartes turētājam, viņam šķērsojot iekšējo robežu, uz kuras kontrole vēl nav atcelta, nolūkā pārcelties uz otro dalībvalsti, kas pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, šī otrā dalībvalsts var ģimenes locekļiem pieprasīt uzrādīt uzturēšanās atļaujas, ko tie saņēma pirmajā dalībvalstī kā ES zilās kartes turētāja ģimenes locekļi.

3. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 5. panta 3. punkta, ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc ieceļošanas otrās dalībvalsts teritorijā attiecīgie ģimenes locekļi vai ES zilās kartes turētājs saskaņā ar valsts tiesību aktiem iesniedz šīs dalībvalsts kompetentajām iestādēm ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikumu.

Ja procedūras laikā beidzas termiņš ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujai, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, vai tā vairs nedod turētājam tiesības likumīgi uzturēties otrajā dalībvalstī, otrā dalībvalsts ļauj ģimenes loceklim uzturēties savā teritorijā līdz otrās dalībvalsts kompetentās iestādes pieņem lēmumu par attiecīgo pieteikumu, vajadzības gadījumā izsniedzot valsts pagaidu uzturēšanās atļauju vai līdzvērtīgu atļauju.

4. Atkāpjoties no Direktīvas 2003/86/EK 5. panta 2. punkta un 7. panta 1. punkta, otrā dalībvalsts var pieprasīt, lai attiecīgie ģimenes locekļi kopā ar uzturēšanās atļaujas pieteikumu uzrāda vai iesniedz:

a) savu uzturēšanās atļauju pirmajā dalībvalstī un derīgu ceļošanas dokumentu vai to apliecinātas kopijas;

b) pierādījumus, ka viņi kā ES zilās kartes turētāja ģimenes locekļi uzturējušies pirmajā dalībvalstī;

c) dokumentārus pierādījumus, kā minēts Direktīvas 2003/86/EK 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā.

5. Ja šajā pantā izklāstītie nosacījumi ir izpildīti un pieteikumi ir iesniegti vienlaicīgi, otrā dalībvalsts ģimenes locekļiem izsniedz uzturēšanās atļaujas vienlaikus ar ES zilo karti.

Atkāpjoties no 17. panta 4. punkta, ja ir izpildīti šajā pantā izklāstītie nosacījumi un ģimenes locekļi ES zilās kartes turētājam pievienojas pēc tam, kad ir izsniegta ES zilā karte, uzturēšanās atļaujas ģimenes locekļiem piešķir ne vēlāk kā 30 dienas pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas datuma.

Pienācīgi pamatotos gadījumos, kas saistīti ar pieteikuma sarežģītību, dalībvalstis termiņu, kas minēts otrajā daļā, var pagarināt par ne vairāk kā 30 dienām.

6. Šo pantu piemēro ES zilās kartes turētāju ģimenes locekļiem, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji, tikai tad, ja minētie ES zilās kartes turētāji pārceļas, lai uzturētos dalībvalstī, kura nav dalībvalsts, kas viņiem piešķīra starptautisko aizsardzību.

7. Šo pantu nepiemēro ES zilās kartes turētāju ģimenes locekļiem, kas otrajā dalībvalstī ir tiesību uz brīvu pārvietošanās saņēmēji saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.

23. pants

Aizsardzības pasākumi un sankcijas mobilitātes gadījumos

1. Neatkarīgi no 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta, ja ES zilās kartes turētājs pārceļas uz citu dalībvalsti saskaņā ar 21. pantu, pirmā dalībvalsts neatsauc ES zilo karti, kamēr otrā dalībvalsts nav pieņēmusi lēmumu par ilgtermiņa mobilitātes pieteikumu.

2. Ja otrā dalībvalsts noraida ES zilās kartes pieteikumu saskaņā ar 21. panta 9. punkta b) apakšpunktu, pirmā dalībvalsts pēc otrās dalībvalsts pieprasījuma ļauj ES zilās kartes turētājam un – attiecīgos gadījumos – viņa ģimenes locekļiem nekavējoties atkārtoti ieceļot bez nekādām formalitātēm. To piemēro arī gadījumos, kad ES zilajai kartei, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, ir beidzies derīguma termiņš vai tā atsaukta pieteikuma izskatīšanas laikā.

3. ES zilās kartes turētājs vai darba devējs otrajā dalībvalstī var tikt atzīts par atbildīgu par izmaksām, kas saistītas ar ES zilās kartes turētāja un viņa ģimenes locekļu atkārtotu ieceļošanu, kā minēts 2. punktā.

4. Dalībvalstis saskaņā ar 14. pantu var paredzēt sankcijas pret ES zilās kartes turētāja darba devēju, ja minētais darba devējs ir atbildīgs par šajā nodaļā paredzēto mobilitātes nosacījumu neievērošanu.

5. Ja dalībvalsts atsauc vai neatjauno ES zilo karti, kurā iekļauta 9. panta 5. punktā minētā piezīme, un izlemj izraidīt trešās valsts valstspiederīgo, tā pieprasa piezīmē norādītajai dalībvalstij apstiprināt, ka attiecīgā persona joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs šajā dalībvalstī. Minētajā piezīmē norādītā dalībvalsts sniedz atbildi viena mēneša laikā pēc informācijas pieprasījuma saņemšanas.

Ja trešās valsts valstspiederīgais joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs piezīmē norādītajā dalībvalstī, minēto personu izraida uz minēto dalībvalsti, kura, neskarot piemērojamos Savienības vai valsts tiesību aktus un ģimenes vienotības principu, nekavējoties un bez formalitātēm atļauj atkārtoti ieceļot minētajai personai un tās ģimenes locekļiem.

Atkāpjoties no šā punkta otrās daļas, dalībvalsts, kas pieņēmusi lēmumu par izraidīšanu, saglabā tiesības izraidīt trešās valsts valstspiederīgo saskaņā ar tās starptautiskajām saistībām uz citu valsti, kura nav dalībvalsts, kas piešķīrusi starptautisko aizsardzību, ja attiecībā uz minēto trešās valsts valstspiederīgo ir izpildīti nosacījumi, kas paredzēti Direktīvas 2011/95/ES 21. panta 2. punktā.

6. Ja ES zilās kartes turētājs vai viņa ģimenes locekļi šķērso tādas dalībvalsts ārējo robežu, kas pilnībā piemēro Šengenas *acquis*, minētā dalībvalsts pārbauda datus Šengenas Informācijas sistēmā saskaņā ar Regulu (ES) 2016/399. Šī dalībvalsts noraida tādu personu ieceļošanu, par kurām Šengenas Informācijas sistēmā ir izdots brīdinājums, lai šīm personām liegtu ieceļošanu un uzturēšanos.

VI NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

24. pants

Piekļuve informācijai un uzraudzība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ES zilās kartes pieteikuma iesniedzējiem ir viegli pieejama informācija par visiem dokumentārajiem pierādījumiem, kas nepieciešami, lai iesniegtu pieteikumu, kā arī informācija par ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem, kas piemērojami trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, un viņu ģimenes locekļiem, tostarp par viņu tiesībām, pienākumiem un procesuālajām garantijām. Minētā informācija ietver informāciju par algas sliekšņiem, kas attiecīgajā dalībvalstī noteikti saskaņā ar 5. panta 3., 4. un 5. punktu, un par piemērojamām maksām.

Tāpat minētā informācija ietver informāciju par:

a) attiecīgās dalībvalsts teritorijā veicamajām saimnieciskajām darbībām, kurās ES zilās kartes turētājam no citas dalībvalsts atļauts iesaistīties, kā minēts 20. pantā; un

b) procedūrām, kas piemērojamas, lai saņemtu ES zilo karti un uzturēšanās atļaujas ģimenes locekļiem otrā dalībvalstī, kā minēts 21. un 22. pantā.

Ja dalībvalstis izlemj ieviest leģislatīvus vai regulatīvus pasākumus saskaņā ar 6. pantu vai izmantot 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto iespēju, tās informāciju par šādiem lēmumiem paziņo tādā pašā veidā. Informācijā attiecībā uz jebkādām darba tirgus situācijas pārbaudēm, ievērojot 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu, attiecīgā gadījumā konkrēti norāda nozares, profesijas un reģionus.

2. Ja dalībvalstis izsniedz valsts uzturēšanās atļaujas augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos, tās nodrošina tādu pašu piekļuvi informācijai par ES zilo karti kā to, kas ir paredzēta attiecībā uz valsts uzturēšanās atļaujām.

3. Dalībvalstis vismaz reizi gadā un visos gadījumos, kad attiecīgā informācija tiek grozīta, Komisijai paziņo šādu informāciju:

a) faktoru, ko tās piemēro, lai noteiktu gada algas sliekšņus saskaņā ar 5. panta 3. punktu vai, attiecīgā gadījumā, 5. panta 4. vai 5. punktu, un izrietošās nominālās summas;

b) sarakstu ar profesijām, uz ko attiecas zemākais algas slieksnis saskaņā ar 5. panta 4. punktu;

c) sarakstu ar atļautajām saimnieciskajām darbībām 20. panta nolūkā;

d) attiecīgā gadījumā – informāciju par leģislatīviem vai regulatīviem pasākumiem, kā minēts 6. pantā;

e) attiecīgā gadījumā – informāciju attiecībā uz jebkādām darba tirgus situācijas pārbaudēm, kas paredzētas 7. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

Ja dalībvalstis noraida ES zilās kartes pieteikumus, pamatojoties uz ētiskas darbā pieņemšanas apsvērumiem saskaņā ar 7. panta 2. punkta e) apakšpunktu, tās katru gadu Komisijai un pārējām dalībvalstīm paziņo par šādiem noraidījumiem attiecībā uz attiecīgajām valstīm un profesijām un tos pamato.

Dalībvalstis Komisiju informē par nolīgumiem ar trešām valstīm, kas noslēgti saskaņā ar 7. panta 2. punkta e) apakšpunktu.

25. pants

Statistika

1. Līdz 2025. gada 18. novembrim un pēc tam reizi gadā dalībvalstis saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 862/2007 ([25]) paziņo Komisijai statistikas datus par trešo valstu valstspiederīgo skaitu, kuriem iepriekšējā kalendārajā gadā tika izsniegta ES zilā karte un kuru pieteikumi tika noraidīti, norādot pieteikumus, kas tika atzīti par nepieņemamiem, pamatojoties uz šīs direktīvas 6. pantu, vai kas tika noraidīti saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu, kā arī statistikas datus par trešo valstu valstspiederīgo skaitu, kuriem iepriekšējā kalendārajā gadā tika atjaunotas vai atsauktas ES zilās kartes. Minētos statistikas datus sniedz dalījumā pēc pilsonības, atļauju derīguma periodiem, dzimuma un vecuma un – ja dati pieejami – pēc profesijas, darba devēja uzņēmuma lieluma un ekonomikas nozares. Statistikas datus par trešo valstu valstspiederīgajiem, kam izsniegtas ES zilās kartes, sniedz sīkākā dalījumā attiecībā uz starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, tiesību uz brīvu pārvietošanos saņēmējiem un personām, kuras saņēmušas ES pastāvīgā iedzīvotāja statusu dalībvalstī saskaņā ar šīs direktīvas 18. pantu.

Tādā pašā veidā paziņo statistikas datus par uzņemtajiem ģimenes locekļiem, izņemot informāciju par viņu profesiju un ekonomikas nozari.

Attiecībā uz ES zilās kartes turētājiem un viņu ģimenes locekļiem, kam ir piešķirtas uzturēšanās atļaujas otrā dalībvalstī saskaņā ar šīs direktīvas 21. un 22. pantu, sniegtajā informācijā papildus norāda iepriekšējās uzturēšanās dalībvalsti.

2. Šīs direktīvas 5. panta 3., 4. un 5. punkta īstenošanas vajadzībām ievieto atsauci uz datiem, ko dalībvalstis sniegušas *Eurostat* saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 549/2013 ([26]) un, attiecīgā gadījumā, uz valsts datiem.

26. pants

Profesiju saraksts I pielikumā

1. Šīs direktīvas I pielikumā uzskaita profesijas, attiecībā uz kurām zināšanas, prasmes un kompetences, ko apliecina nepieciešamais attiecīgās profesionālās pieredzes gadu skaits, pieteikšanās ES zilajai kartei nolūkā uzskata par līdzvērtīgām zināšanām, prasmēm un kompetencei, ko apliecina augstākās izglītības kvalifikācija.

2. Līdz 2026. gada 18. novembrim un pēc tam reizi divos gados Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par savu novērtējumu attiecībā uz I pielikumā iekļauto profesiju sarakstu, ņemot vērā darba tirgus mainīgās vajadzības. Minētos ziņojumus sagatavo pēc apspriešanās ar valstu iestādēm, pamatojoties uz sabiedrisko apspriešanu, kurā iesaista sociālos partnerus. Vajadzības gadījumā, pamatojoties uz minētajiem ziņojumiem, Komisija var iesniegt leģislatīvo aktu priekšlikumus I pielikuma grozīšanai.

([25]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 862/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par Kopienas statistiku attiecībā uz migrāciju un starptautisko aizsardzību, kā arī lai atceltu Padomes Regulu (EEK) Nr. 311/76 attiecībā uz statistikas vākšanu par ārvalstu darba ņēmējiem (OV L 199, 31.7.2007., 23. lpp.).

([26]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 549/2013 (2013. gada 21. maijs) par Eiropas nacionālo un reģionālo kontu sistēmu Eiropas Savienībā (OV L 174, 26.6.2013., 1. lpp.).

27. pants

Ziņošana

Līdz 2026. gada 18. novembrim un pēc tam reizi četros gados Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs.

Minētajos ziņojumos jo īpaši novērtē 5. un 13. panta un V nodaļas ietekmi. Komisija ierosina jebkādus grozījumus, ko tā uzskata par nepieciešamiem.

Komisija īpaši novērtē 5. pantā noteiktā algas sliekšņa un minētajā pantā paredzēto atkāpju atbilstību, cita starpā ņemot vērā atšķirīgās ekonomiskās, nozaru un ģeogrāfiskās situācijas.

28. pants

Sadarbība starp kontaktpunktiem

1. Dalībvalstis norīko kontaktpunktus, kas ir atbildīgi par 18., 20., 21. un 24. panta īstenošanai vajadzīgās informācijas saņemšanu un nosūtīšanu un kas efektīvi sadarbojas cits ar citu.

2. Šā panta 1. punktā minētie kontaktpunkti jo īpaši efektīvi sadarbojas attiecībā uz validēšanas pasākumiem ar ieinteresētajām personām izglītības, mācību, nodarbinātības un jaunatnes nozarēs, kā arī citās aktuālās politikas jomās, kas vajadzīgas, lai īstenotu 5. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

3. Dalībvalstis nodrošina pienācīgu sadarbību 1. punktā minētās informācijas apmaiņā. Dalībvalstis priekšroku dod informācijas apmaiņai ar elektroniskiem saziņas līdzekļiem.

29. pants

Grozījums Direktīvā (ES) 2016/801

Direktīvas (ES) 2016/801 2. panta 2. punkta g) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

"g) kuri piesakās uz uzturēšanos dalībvalstī augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2021/1883 (*) izpratnē.

_____

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2021/1883 (2021. gada 20. oktobris) par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkā un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 2009/50/EK (OV L 382, 28.10.2021., 1. lpp.)."

30. pants

Direktīvas 2009/50/EK atcelšana

Direktīvu 2009/50/EK atceļ no 2023. gada 19. novembra.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu, kas izklāstīta II pielikumā.

31. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2023. gada 18. novembrim. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai Tajos ietver arī paziņojumu, ka atsauces esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos uz direktīvu, kas atcelta ar šo direktīvu, uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce un kā formulējams minētais paziņojums.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

32. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

33. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Strasbūrā, 2021. gada 20. oktobrī

Eiropas Parlamenta vārdā –	*Padomes vārdā –*
priekšsēdētājs	*priekšsēdētājs*
D. M. SASSOLI	A. LOGAR

I PIELIKUMS

Profesiju saraksts, kas minēts 2. panta 9) punktā

Informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomas vadītāji un vecākie speciālisti, kas septiņu gadu laikā pirms ES zilās kartes pieteikuma iesniegšanas ir ieguvuši attiecīgu profesionālo pieredzi vismaz trīs gadu garumā un kas pieder pie šādām *ISCO-08* klasifikācijas grupām:

1) 133 Informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomas vadītāji;

2) 25 Informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomas vecākie speciālisti.

II PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Direktīva 2009/50/EK	Šī direktīva
1. pants	1. pants
2. panta a) punkts	2. panta 1. punkts
2. panta b) punkts	2. panta 2. punkts
2. panta c) punkts	2. panta 3. punkts
2. panta d) punkts	2. panta 4. punkts
2. panta e) punkts	2. panta 5. punkts
2. panta f) punkts	2. panta 6. punkts
2. panta g) punkts	2. panta 7. un 9. punkts
2. panta h) punkts	2. panta 8. punkts
2. panta i) punkts	2. panta 10. punkts
2. panta j) punkts	2. panta 11. punkts
—	2. panta 12. punkts
—	2. panta 13. punkts
—	2. panta 14. punkts
3. panta 1. punkts	3. panta 1. punkts
3. panta 2. punkta ievadfrāze	3. panta 2. punkta ievadfrāze
3. panta 2. punkta a) apakšpunkts	3. panta 2. punkta a) apakšpunkts
3. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
3. panta 2. punkta c) apakšpunkts	3. panta 2. punkta b) apakšpunkts
3. panta 2. punkta d) apakšpunkts	3. panta 2. punkta c) apakšpunkts
3. panta 2. punkta e) apakšpunkts	—
3. panta 2. punkta f) apakšpunkts	3. panta 2. punkta d) apakšpunkts
3. panta 2. punkta g) apakšpunkts	3. panta 2. punkta e) apakšpunkts
3. panta 2. punkta h) apakšpunkts	—
3. panta 2. punkta i) apakšpunkts	3. panta 2. punkta f) apakšpunkts
3. panta 2. punkta j) apakšpunkts	3. panta 2. punkta g) apakšpunkts
3. panta 2. punkta pēdējā daļa	3. panta 2. punkta h) apakšpunkts
3. panta 3. punkts	7. panta 2. punkta e) apakšpunkts
3. panta 4. punkts	3. panta 3. punkts
4. panta 1. punkta ievadfrāze	4. panta 1. punkta ievadfrāze
4. panta 1. punkta a) apakšpunkts	4. panta 1. punkta a) apakšpunkts
4. panta 1. punkta b) apakšpunkts	4. panta 1. punkta b) apakšpunkts
4. panta 2. punkts	4. panta 2. punkts
5. panta 1. punkta ievadfrāze	5. panta 1. punkta ievadfrāze

Direktīva 2009/50/EK	Šī direktīva
5. panta 1. punkta a) apakšpunkts	5. panta 1. punkta a) apakšpunkts
5. panta 1. punkta b) apakšpunkts	5. panta 1. punkta c) apakšpunkts
5. panta 1. punkta c) apakšpunkts	5. panta 1. punkta b) apakšpunkts
5. panta 1. punkta d) apakšpunkts	5. panta 1. punkta d) apakšpunkts
5. panta 1. punkta e) apakšpunkts	5. panta 1. punkta e) apakšpunkts
5. panta 1. punkta f) apakšpunkts	7. panta 1. punkta c) apakšpunkts
5. panta 2. punkts	5. panta 7. punkta pirmā daļa
5. panta 3. punkts	5. panta 3. punkts
5. panta 4. punkts	5. panta 2. punkts
5. panta 5. punkts	5. panta 4. punkts
—	5. panta 5. punkts
—	5. panta 6. punkts
—	5. panta 7. punkta otrā daļa
5. panta 6. punkts	—
6. pants	6. pants
7. panta 1. punkts	9. panta 1. punkts
7. panta 2. punkts	9. panta 2. punkts
7. panta 3. punkts	9. panta 3. punkts
7. panta 4. punkts	9. panta 7. punkts
—	9. panta 4. punkts
—	9. panta 5. punkts
—	9. panta 6. punkts
8. panta 1. punkts	7. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts
—	7. panta 1. punkta d) apakšpunkts
8. panta 2. punkts	7. panta 2. punkta a) apakšpunkts
8. panta 3. punkts	—
8. panta 4. punkts	7. panta 2. punkta e) apakšpunkts
8. panta 5. punkts	7. panta 2. punkta d) apakšpunkts
—	7. panta 2. punkta b) apakšpunkts
—	7. panta 2. punkta c) apakšpunkts
—	7. panta 3. punkts
9. panta 1. punkta ievadfrāze	8. panta 1. punkta ievadfrāze
9. panta 1. punkta a) apakšpunkts	8. panta 1. punkta a) apakšpunkts
9. panta 1. punkta b) apakšpunkts	8. panta 1. punkta b), c) un d) apakšpunkts; 8. panta 2. punkta d), e) un g) apakšpunkts
9. panta 1. punkta c) apakšpunkts	8. panta 2. punkta f) apakšpunkts
9. panta 2. punkts	8. panta 3. punkts

Direktīva 2009/50/EK	Šī direktīva
9. panta 3. punkta ievadfrāze	8. panta 2. punkta ievadfrāze
9. panta 3. punkta a) apakšpunkts	8. panta 2. punkta a) apakšpunkts
—	8. panta 2. punkta b) apakšpunkts
9. panta 3. punkta b) apakšpunkts	8. panta 2. punkta c) apakšpunkts
9. panta 3. punkta c) apakšpunkts	—
9. panta 3. punkta d) apakšpunkts	—
—	8. panta 2. punkta h) apakšpunkts
—	8. panta 4. punkts
—	8. panta 6. punkts
—	8. panta 7. punkts
10. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
10. panta 2. punkts	10. panta 2. punkts
10. panta 3. punkts	10. panta 3. punkts
10. panta 4. punkts	—
11. panta 1. punkta pirmā daļa	11. panta 1. punkta pirmā daļa
11. panta 1. punkta otrā daļa	—
—	11. panta 1. punkta otrā daļa
11. panta 2. punkts	11. panta 2. punkts
11. panta 3. punkts	11. panta 3. punkts
—	11. panta 4. punkts
—	11. panta 5. punkts
—	11. panta 6. punkts
—	12. pants
—	13. pants
—	14. pants
12. panta 1. punkts	—
—	15. panta 1. punkts
12. panta 2. punkts	15. panta 2. un 3. punkts
12. panta 3. un 4. punkts	15. panta 8. punkts
12. panta 5. punkts	15. panta 9. punkts
—	15. panta 5., 6. un 7. punkts
13. panta 1. punkts	8. panta 5. punkts
13. panta 2. un 4. punkts	15. panta 4. punkts
13. panta 3. punkts	—
14. panta 1. punkta ievadfrāze	16. panta 1. punkta ievadfrāze
14. panta 1. punkta a) apakšpunkts	16. panta 1. punkta a) apakšpunkts
14. panta 1. punkta b) apakšpunkts	16. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Direktīva 2009/50/EK	Šī direktīva
14. panta 1. punkta c) apakšpunkts	16. panta 1. punkta c) apakšpunkts
14. panta 1. punkta d) apakšpunkts	16. panta 1. punkta d) apakšpunkts
14. panta 1. punkta e) apakšpunkts	16. panta 1. punkta e) apakšpunkts
14. panta 1. punkta f) apakšpunkts	16. panta 3. punkts
14. panta 1. punkta g) apakšpunkts	16. panta 1. punkta f) apakšpunkts
14. panta 1. punkta h) apakšpunkts	—
14. panta 2. punkta ievadfrāze, a) punkts un pēdējā daļa	16. panta 2. punkts
14. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
14. panta 3. punkts	16. panta 4. punkts
14. panta 4. punkts	—
—	16. panta 5., 6. un 7. punkts
15. panta 1. punkts	17. panta 1. punkts
15. panta 2. punkts	17. panta 2. punkts
15. panta 3. punkts	17. panta 3. punkts
15. panta 4. punkts	17. panta 4. punkts
15. panta 5. punkts	17. panta 5. punkts
15. panta 6. punkts	17. panta 6. punkts
15. panta 7. punkts	17. panta 7. punkts
15. panta 8. punkts	—
—	17. panta 8., 9. un 10. punkts
16. panta 1. punkts	18. panta 1. punkts
16. panta 2. punkts	18. panta 2. punkts
16. panta 3. punkts	18. panta 3. punkts
16. panta 4. punkts	18. panta 4. punkts
16. panta 5. punkts	—
16. panta 6. punkts	18. panta 5. punkts
—	18. panta 6. punkts
17. panta 1. punkts	19. panta 1. punkts
17. panta 2. punkts	19. panta 2. punkts
—	20. pants
18. panta 1. punkts	21. panta 1. punkts
—	21. panta 2. punkts
18. panta 2. punkts	21. panta 3. punkta pirmās divas daļas
18. panta 3. punkts	21. panta 3. punkta trešā daļa
18. panta 4. punkts	21. panta 9. punkts un 23. panta 2. punkts
18. panta 5. punkts	21. panta 10. punkts

Direktīva 2009/50/EK	Šī direktīva
18. panta 6. punkts	23. panta 3. punkts
18. panta 7. punkts	—
18. panta 8. punkts	21. panta 11. punkts
—	21. panta 4. līdz 8. punkts
19. panta 1. punkts	22. panta 1. punkta pirmā daļa
—	22. panta 2. punkts
19. panta 2. punkts	22. panta 3. punkts
19. panta 3. punkts	22. panta 4. punkts
19. panta 4. punkts	—
19. panta 5. punkts	22. panta 1. punkta otrā daļa
19. panta 6. punkts	22. panta 1. punkta trešā daļa
—	22. panta 5., 6. un 7. punkts
—	23. panta 1., 4., 5. un 6. punkts
—	24. panta 1. punkta pirmā un otrā daļa
20. panta 1. punkts	24. panta 1. punkta trešā daļa
—	24. panta 2. un 3. punkts
20. panta 2. punkts	25. panta 1. punkts
20. panta 3. punkts	25. panta 2. punkts
—	26. pants
21. pants	27. pants
22. panta 1. punkts	28. panta 1. punkts
—	28. panta 2. punkts
22. panta 2. punkts	28. panta 3. punkts
—	29. pants
—	30. pants
23. pants	31. pants
24. pants	32. pants
25. pants	33. pants